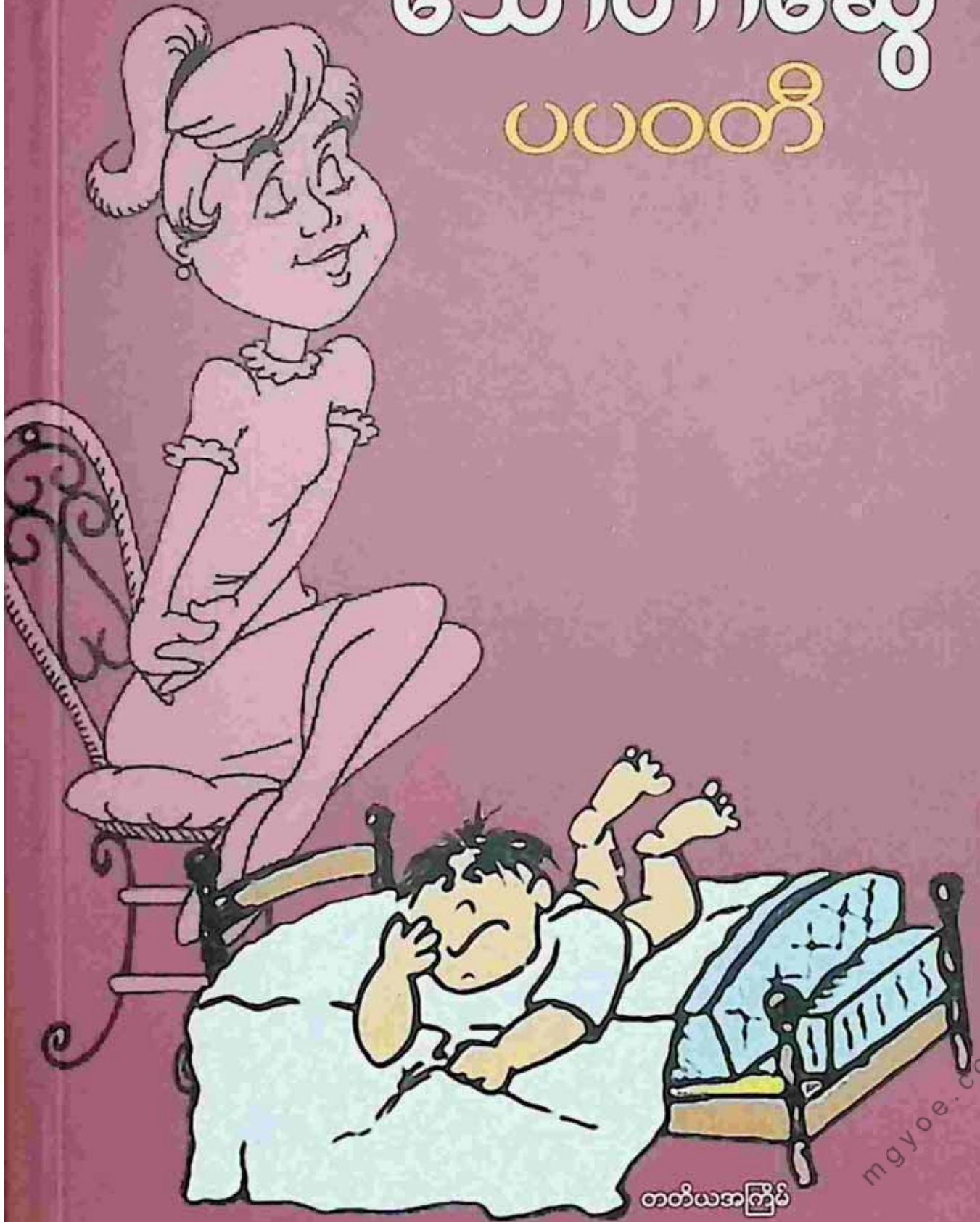
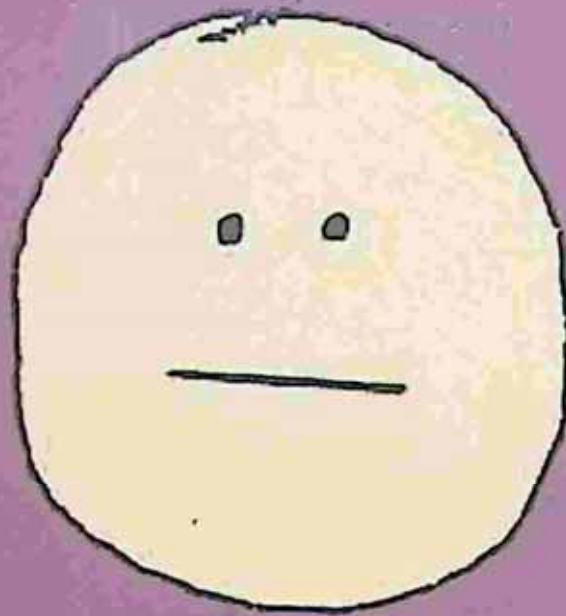

သော်တာဆွေ ပပဝတီ

mgyc.com

သော်တာဆွေ

ပပဝတီ

tts0011
2200.00 Ks

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ကျ. ခပ်လမ်း၊ တာမွေ၊
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း၊
၂၁၃၊ မတ်လ၊ တတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀
ရောင်းချေး ၂၂၀၀ ကျပ်

၀ ၉ ၅ . ၀ ၃

ပထဝီ၊ သော်တာဆွေ၊ ရန်ကုန်၊
စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ တတိယအကြိမ်၊ ၂၀၁၃၊
စာမျက်နှာ ၂၁၅ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀ .၅ စင်တီ
(၁) ပထဝီ

ဗုဒ္ဓေါမေ သရဏံ
 ဓမ္မောမေ သရဏံနဲ့
 ထွဋ်သံဃာ ရှင်တော်မြတ်ကို
 ဆီးကပ်ရည်သန်။
 ဘပိတာ မာတာမိရယ်နဲ့
 အာစရိယပဉ္စနံ
 ဆယ်ပြန်တဲ့ ထိပ်မိုး။
 ကာယဝစီ
 မနောငယ်တင်ချိုလို့
 အဉ္စလီ ဂါရဝရယ်နဲ့
 ဦးချညွတ်ကျိုး။

အနိသို့လျှင် အနန္တောအနန္တငါးပါးကို ရှိခိုးပြီးသကာလ ယခု ကျွန်
 တော်၏ဝတ္ထုတွင် ဂေါ်မစွန်ဇာတ်လိုက်များပါဝင် အသုံးတော်ခံရမည် ဖြစ်ပေ
 ရကား၊ တာဝတိံသာ နတ်ထုတစ်ရပ်လုံး နားကြားပြင်းကပ်အောင် ဗေလုဝ
 နတ်စောင်းကို အပြင်းအထန်ဆော်၍ သူရိယဒေဝစွနတ်သမီးကို နင်းကန်
 ဂေါ်နေသော ဂေါ်မစွန်နတ်သား ပဉ္စသိခံသည် ကျွန်တော်၏ ကလောင်ကို
 စောင်မပါစေသား။

mgyc.com

mgyc.com

အား (၅)

ဘာနုရာဇာ ဒေါင်းစကြာသည် အရှေ့ကပင်ထွက်ခဲ့၍ အနောက်သို့ ပင် ဝင်မည်ဖြစ်သောနေ့တစ်နေ့ဝယ် ကျွန်တော်သည် သွားနေကျ 'မူးလိုက် ဘား'၌ ဘိယာသောက်ရင်း ဘိလိယက်ထိုးခဲ့၍ ညနေစောင်းသည်တွင် အိမ် သို့မပြန်သေးဘဲ လွတ်လပ်ရေးကျောက်တိုင်ကြီးတည်ရှိရာ ဗန္ဓုလပန်းခြံ တွင်းသို့ လေညင်းခံရန် ရောက်ခဲ့ပါသည်။

ချိန်ရာသီမှာ ခါနွေကျူး၍ မိုးဦးကို ဖိတ်ခေါ်နေပြီဖြစ်ပေရကား၊ မိုးသား မိုးလိပ် မိုးရိပ်မိုးငွေတို့သည် ကောင်းကင်အကာထက်မိုးပြာတွင် အမြွှာလိုက် အစိုင်လိုက်၊ ဟိုငိုက်သည်ယိမ်း၊ တိမ်းကာကူးကာ၊ ရွေ့လျောကာဖြင့် သာယာ ပြန့်ပြူး၊ တောင်လေရူးလည်း တဖြူးဖြူးတိုက်ခတ်လျက် ရှိသည်ကို...။

ယင်းသို့ကြည်နူးဖွယ်ရာ လောကဓာတ်နှင့် ဇောမနဿကပ်ငြိငြိဆို လျှင် လူတို့တွင် ဟိုရောက်သည်ရောက်၊ စိတ်ရူးပေါက်တတ်ကြသည် ဖြစ်ပေ ရာ၊ မိတ်ဆွေသာ ကျွန်တော့်နေရာ၌ ဖြစ်ဘိမူ အသို့ရှိမည် မသိသော်လည်း ကျွန်တော်မူကား ယင်းသည့်အခိုက်မှာ မိမိကိုယ်ပင်မိမိ အံ့ဩလိုက်မိပါ သည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်သည် မိတ်ဆွေသိသည့်အတိုင်းပင် အစဉ် သဖြင့် မြာကိုစိတ်ကူးနေသော မြာရူးတစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘဲလျက်၊ ဤ သာတောင့်သာယာအချိန်ကလေးတွင် အလွန်တရာချောမောလှပသော မိန်းမ

ပျိုကလေးတစ်ယောက်ကို တမ်းတလိုက်မိပါသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် ကျွန်တော်နှင့်မနီးမဝေးမှ “အမယ်လေး ကယ်တော်မူပါရှင့်”ဟု အော်သံကြားရ၍ ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် လူဆိုးတစ်ယောက်က သူ၏လက်ဝတ်လက်စားကို လုယူလျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်က ဇာတ်လိုက်စတိုင်အတိုင်း အကျီလက်မောင်းကိုပင့်၍ သူတို့ ဆီပြေးသွားသောအခါ လူဆိုးက “ဟေး ... မဆိုင်သူမကပ်နဲ့ကွ” ဟုဆိုပြီး ခလုတ်နှိပ်မောင်းချခားကြီးကို ဖျောက်ခနဲဖွင့်လိုက်ကာ ကျွန်တော့ရင်ကို တအားစိုက်လိုက်လေ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်က ကျင်လည်စွာရှောင်၍ သူ့လက်ကိုဖမ်းလိမ်လိုက်ရာ ဓားမြေပေါ်သို့ ကျသွားသည်။ ဤအခါ၌ ကျွန်တော်က ပထမလက်သီးနှင့် သူ့မိုက်ကိုဆော်လိုက်၍ သူ့အင်ခနဲရှေ့ငိုက်အလာ၌ ညှာလက်သီးနှင့်မေးကို ပင့်ကော်လိုက်ရာ နောက်သို့တုံးခနဲကျသွားလေ၏။ ထိုမှ ကျွန်တော်က ဒိုင်ဗင်ထိုး၍ အုပ်လိုက်ရာ၌ အမယ် သူကလည်းမခေ၊ ခြေနှင့်ဆီးကန်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်ခမျာလေး နောက်သို့ ပက်လက်လန်လဲကျသွားသည်။ သူ့အလျင်အမြန်ထ၍ ကျွန်တော့်ကို ဒိုင်ဗင်ထိုး၍အုပ်ပြန်သည်။ (ကျွန်တော့်လို ကောင်ကလည်းဘယ်ရမလဲ) ကျင်လည်စွာရှောင်လိုက်ခြင်းဖြင့် မြေပေါ်၌တစ်ယောက်တည်း မှောက်လျက်ဖြစ်နေလေ၏။

ထို့နောက်၌ကား ကျွန်တော်တို့ ပြိုင်တူထ၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်အကြိတ်အနယ် တွယ်ကြတော့သည်။ သူတစ်ချက်၊ ငါတစ်ချက်ပါးစပ်က သွေးတွေဘာတွေထွက်လို့ အမေရိကန်ရုပ်ရှင်ဇာတ်လိုက်တို့အတိုင်း နှဲလိုက်ကြတာ အကြာကြီး။

ဤအခါ၌ သူငယ်မက ကျွန်တော့်အတွက် သဲထိတ်လိုက်ဖိုဖြစ်နေရှာသည်။ မျက်လုံးကလေး ပြူးပြူး၊ ရင်ကလေး တမမနှင့်ပေါ့ခင်ဗျာ၊ အမယ်လေး ... ကျွန်မကယ်တဲ့လူ နိုင်ပါစေ၊ ကျွန်မကယ်တဲ့လူ နိုင်ပါစေ။

နောက်ဆုံး၌ကား မိတ်ဆွေမျှော်လင့်သည့်အတိုင်းပင် သူကလေး၏ ဆုတောင်းပြည့်ပေတော့သည်။ လူဆိုးရှုံးကာ လက်လျှော့ထွက်ပြေးလေ၏။ ထိုအခါ၌ မချောချောကလေးသည် မောကြီးပန်းကြီးနှင့် ဟောဟဲဟောဟဲဖြစ်နေသော ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို သူ့ရင်ခွင်၌သွင်းကာ အင်မတည့်အင်မတန် ကရုဏာသက်လှသော အမူအရာနှင့် ကျွန်တော့်မျက်နှာက သွေးစသွေးနုများကို သုတ်ပေးနေလေ၏။

ကျွန်တော်သည် ခေတ္တမျှ ကလေးမ၏ ပေါင်ပေါ်၌ မှိန်းနေပြီးနောက် အတော်အတန်အမောပြေသည်တွင် သူကလေး၏ပခုံးကိုလက်ဖြင့် ဖေးကာ အားယူ၍ ထမည်ပြုလိုက်သည်၌

ကျွန်တော်၏ နောက်မှ
'ဟေ့ ... အေးဆွေ'

ဟု ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ခေါ်လိုက်သံကို ကြားရသည်၌ လူမှာ အိပ်မက် ကောင်းမက်နေတုန်း ရုတ်တရက် ဖနောင့်နှင့်ပေါက်အနှိုးခံရဘိသို့ ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ပြိုဟ်ကောင် တင်မောင်ကို...

“ဟေ့ကောင် လန့်လိုက်တာကွာ”

“အောင်မလေး ... မင်းက နောက်ကနေခေါ်တာနဲ့များ လန့်နေရင် သခင်နု လို သိန်းငါးသောင်းတန် ကျည်ဆန်အာမခံ ကားဝယ်စီးနေလားကွ...”

“အဲမာ... ငါသာ သူ့လို တိုင်းပြည်ကငွေကို ထင်သလိုသုံးနိုင်မယ် ဆိုရင်ကွာ မြို့ထဲဟိုနားသည်နား သွားတာတောင် မြေပြင်က မသွားဘူးကွ၊ ဟယ်လီကော့ပတာ(ရဟတ်ယာဉ်ပျံ) တစ်စီး ဝယ်ထားအုံးမယ်ကွ”

“ဒါဖြင့် မင်းသူ့လို... ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပါလားကွ”

“မင်းလို... ငါ့သူငယ်ချင်းက ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းလို လူဆိုရင် ဖြစ်တာပေါ့ကွာ”

“အောင်မယ်လေး... ငါကပဲ မင့်အတွက် သေပေးနေရအုံးမှာလား ကွာ၊ တော်စမ်းပါ”

“ငါ့ဗိုက်ထဲ ဘီယာတွေနဲ့ကွာ။ ကော်ဖီနဲ့ မဖြစ်ပါဘူး”

“မင့် ငါ ကော်ဖီတိုက်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ပြောစရာရှိလို့ပါ”

“လူရှုပ်တယ်ကွ၊ ငါ့ကိစ္စအရေးကြီးလို့”

“အင်း ... မင့်ကိစ္စမှန်သမျှ တုတ်တုတ်ခဲခဲကြီးချည်းပေါ့”

တင်မောင်ကို ကို မိတ်ဆွေသိပြီးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဒီကောင်မှာ ဂေါ် ကောင်သက်သက်ဖြစ်ပါသည်။ လူ့ဘဝသို့ ဤကိစ္စအတွက် သက်သက် ရောက်လာဘိသို့ ဆယ့်နှစ်ရာသီ ဤဂေါ်မှုနှင့် အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိပါသည်။ ဘယ်တော့မှ စွဲတာလည်းမတွေ့ရသေး။ သူ့ဂေါ်ပွဲမှာ အစ၌လည်းကောင်း၊

အလယ်၌လည်းကောင်း၊ အဆုံး၌လည်းကောင်း၊ တစ်နေရာရာတွင် တစ်နည်းနည်းဖြင့် အဆင်မပြေ၊ အခြေမလှဖြစ်၍ နေတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ သူ့ဂေါ်ကိစ္စတွေမှာ ကျွန်တော့ကိုပင်လာရောက် ဂယက်ရိုက်တတ်လေရာ၊ မန္တလေးရွှေမြို့တော်မှာပင် နှစ်ကြိမ်မျှပေါ်ဦးကသူ့အတွက် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ရပါသည်။ မိတ်ဆွေမှတ်မိဦးမလားတော့မသိ။ တစ်ကြိမ်က တောင်ပြုံးပွဲတော်မှာ နောက်တစ်ခါက ၅၁နှစ်နိုင်ငံတော် သင်္ကြန်တွင်း ရွှေခြေကျဦးမှု...။

ယခုလည်း ဤဂေါ်ကိစ္စမျိုးပင်ဖြစ်ရချေမည်။ သူ့၌ အခြား ဘာအလုပ်မှမရှိ။

ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်မြို့တွင် နေရာသန့်သလောက် လူအရှင်းဆုံးဖြစ်သော ဘားမားကော်ဖီဟောက်စ်သို့ရောက်၍ နှစ်ယောက်သား ထိုင်မိကြသည်တွင် ကျွန်တော်က ...

“ကဲ တင်မောင်ကို မင့်ဟာ ဂေါ်ကိစ္စချည်းပဲ မဟုတ်လား”

သို့သော် ဒီကောင်မှာ ထုံးစံအတိုင်း မျက်နှာကိုရှုံ့ကာ

“မင်းပြောလိုက်ရင် ပေါ့ပျက်ပျက်ချည်းပဲ၊ ဒီတစ်ခါ တကယ်အရေးကြီးတယ်ကွ”

“အင်း မင့်ကိစ္စမှန်သမျှ သေးသေးသွယ်သွယ်ကို မရှိဘူး။ ဆင်နဲ့ဝေလငါးနဲ့ စပ်ကျတာချည်းပဲ”

“ဟေ့ကောင် တော်စမ်းကွာ၊ ဒီမှာ အေးဆွေ၊ မင်းအချစ်ရဲ့ သဘောတရားကို ဘယ်လောက်နားလည်သလဲ”

“ဟကောင်ရ၊ ငါ့ကိုယ်ကိုငါ ဟိုစာရေးဆရာတွေလို အချစ်အဘိဓမ္မာ ဆရာရယ်လို့လဲ တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူးကွာ”

“တယ် အေးဆွေ စကားညွှန်ရှည်လိုက်တာကွာ၊ ဒီမှာ ဟေ့ကောင် အချစ်စစ် အချစ်မှန်ဆိုရင် အဆင့်အတန်းမခွဲခြားဘူး မဟုတ်လား၊ အကောင်းပြောစမ်း”

“အင်း Love is blind အချစ်မှာ မျက်စိမရှိဘူးလို့တော့ ကြားဖူးတာပဲ”

ဤနေရာ၌ သူသည် ကိုယ်ကိုကြွ၍ စားပွဲကိုပင် လက်ဝါးစောင်းနှင့်ခုတ်လိုက်ကာ ...

“အေး ဒီစကားဟာ အင်မတည့် အင်မတန်မှန်တယ်ကွ၊ တကယ့်”

ပညာ ရှိတွေရဲ့ စူးစမ်းလေ့လာချက်ပဲဟေ့၊ ဒီမှာ ငါအခု ဘယ်သူ့ကိုချစ်နေ
သလဲ မင်းသိရဲ့လား ...”

“ဘယ်သိမလဲကွ”

“ဆိတ်မကိုကွ”

“ဟယ်”

ကျွန်တော် မျက်လုံးကို ဖြဲလိုက်ကာ

“အဲဒါ အက်စ်ပီစီအေက မသိစေနဲ့ မင်းဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်”

“မင်းကကွာ ဆိတ်မဆိုတာ ငါတို့အိမ်က ကောင်မလေးကို ပြောတာ
ကွ”

“ငါမှ မသိတာပဲကွာ”

“ထမင်းချက်တဲ့ ကောင်မလေးကွ”

“ဟင် မင်းဟာက အိမ်ကအစေခံ”

“အင်း၊ ဒါကြောင့် အချစ်စစ် အချစ်မှန်ဆိုတာ အဆင့်အတန်းမခွဲခြား
ဘူးမဟုတ်လားလို့ မင့် ငါမေးတာပေါ့ကွ၊ ဒီမှာ အချစ်စစ်အချစ်မှန် ဆိုတာလဲ
ငါပြောပြဦးမယ်၊ မဒီတွေရှိုးပေးတဲ့နေရာမှာ မြာချောချောကိုရှာပြီး တမင်လာ
ဂေါ်တဲ့ အချစ်မျိုးကို ခေါ်တာမဟုတ်ဘူးကွ၊ သူ့အလိုလိုမသိမသာ ဖာသိဖာ
သာပေါ်လာတဲ့ဟာမျိုးကိုမှ ခေါ်တာကွ၊ ဘယ်လိုလဲဆိုရင် ငါအခုချစ်နေတဲ့
ကောင်မလေးဟာ ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက ငါတို့အိမ်မှာ နေခဲ့တာကြာ
လှပြီ။ ဟိုတုန်းက ငါ သူ့ကိုဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ခဲ့ဘူး။ ဘယ်လိုမှ စိတ်
မကူးခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောက်သီတင်းနှစ်ပတ်လောက်ကမှ ငါသူ့ကိုကြည့်ရင်း
ကြည့်ရင်းနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်လာမှန်းမသိဘူး။ သနားသလိုလို တို့ခိုင်းစေရတာ
အားနာသလိုလိုကွ၊ သူ့ကိုမြင်ရင်လဲ ရုတ်တရက်မျက်စိ မခွာနိုင်ဘူး။ စိုက်
စိုက်ကြည့်နေမိတယ်ကွ ...”

“ကောင်မလေးက ဘယ်အရွယ်ရှိပြီမို့လဲ”

“၁၆နှစ်၊ ၁၇နှစ်ပေါ့ကွ”

“အင်း မင့်ဟာက တယ်ထူးဆန်းတာပဲ”

“အေး ဒါနဲ့ ငါ့ကိုယ်ငါ သေသေချာချာ စိစစ်ဝေဖန်ကြည့်တော့လား
လား ငါသူ့ကို ချစ်နေတာကိုးကွ၊ အဲဒါမှ ထူးဆန်းတာကွ၊ ဖူးစာပဲလို့ အောက်
မေ့တာပဲကွာ”

“အေး အဲဒါ မင်းဘယ်လိုလုပ်မလို့လဲ”

“ဒါ မင့်ခေါ်ပြီး တိုင်ပင်တာပေါ့ကွ”

“ယူသင့် မယူသင့်လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်လိုရအောင် ယူရမလဲလို့”

“ဟာ ဒါက ကိုယ့်အိမ်ကကြက်၊ ကိုယ့်လက်ထဲနေတာဟာပဲ”

“မင်းက ဒါလောက်လွယ်တယ် မထင်နဲ့”

“မင်း စကြည့်ပါလား”

“ငါအတိအလင်းဖွင့်ပြောပြီးပြီ”

“ဒီတော့ ဘာပြန်ပြောလဲ”

“သူ့အမေပြောတဲ့”

“မင်းသူ့အမေ မပြောဝံ့ဘူးလား”

“ပြောတာပေါ့ကွ”

“ဒီတော့ ဘာပြန်ပြောလဲ”

“ငါ့ဦးကြီးပြောတဲ့”

“သူ့ဦးကြီးက ဘယ်မှာနေတာမို့လဲ”

“အို ငါ့အိမ်က ငါ့ဦးကြီးကို ပြောတာကွ”

“ဪ ဆောရီး”

ဒီကောင်မှာ မိဘမရှိ၊ ပစ္စည်းချမ်းသာသော ဦးကြီးတစ်ယောက်၏ အအုပ်အထိန်းနှင့်နေရသူ ဖြစ်ပါသည်။

“ဒီတော့ မင်းဦးကြီးက ဘာပြန်ပြောလဲ”

“ဟ ဦးကြီး ငါ ဘယ်ပြန်ပြောဝံ့မလဲဟ၊ ငါ့အိမ်က အစေခံယူမယ့်ဟာကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ သဘောတူမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် မင်းဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“အဲဒါတိုင်ပင်တာပေါ့ကွ”

“ဪ မင်းဦးကြီးကို ငါက နားချပေးစေချင်တယ် ဆိုပါတော့၊ ဒါပေမယ့် မင့်ဦးကြီးနဲ့ ငါနဲ့လည်းမရင်းနှီးပါလားကွာ”

“အမယ်လေး မင့်ကိုယ်မင်း ကြီးကျယ်လိုက်တာကွာ၊ ရင်းနှီးကော ရမှာလားကွ၊ မင်းနဲ့ငါ ဘာထူးလို့လဲ ဒီမှာ ငါစိတ်ကူးရတာက မင့်လူ ပေါ်အူးဆီ အကြံဉာဏ်တောင်းရရင် ဟန်မလားလို့”

“အေး အဲဒါ ကောင်းသားပဲ”

“ဒါဖြင့် လုပ်စမ်းကွာ”

* * *

ထိုည ကျွန်တော်ပြန်ရောက်၍ ညစာ စားသောက်ပြီး စီးကရက် လက်
ကြားညှပ်ကာ ဆိုဖာပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်ရင်း ...

“ပေါ်အူးရေ”

“ဆရာ”

“မင်း ဘာလုပ်နေလဲဟေ့”

“စာဖတ်နေတယ်ဆရာ”

“ဘာစာတွေများလဲကွယ်”

“ကာလပေါ် မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတွေပဲ ဆရာ”

“အေး ကောင်းတာပေါ့ကွာ ဒါနဲ့ ခဏလောက်ဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ပေါ်အူး ကျွန်တော့်အနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ

“မင်းဦးနှောက်တော့ အညောင်းပြေရလိမ့်ဦးမယ်ဟေ့”

“ဘာလဲဆရာ”

“တင်မောင်ကို ကိစ္စ”

“အမိန့်ရှိပါ ဆရာ”

ကျွန်တော် တင်မောင်ကို၏ ပြဿနာကို ပြောပြီးနောက် ...

“အဲဒါပဲကွာ၊ ငါတော့ ဒီကောင်မိန်းမရသွားရင် အေးမှာပဲထင်တယ်။
နို့မဟုတ်ရင် ဒီကောင်က ဂေါ်ရောဂါ ခဏခဏထပြီး ငါတို့ကို လာလာ
ဒုက္ခပေးတယ်ကွာ၊ ဒီကောင်တော့ ရသွားစေချင်တာပဲကွာ၊ ကျွန်မပဲဖြစ်ဖြစ်၊
အစေခံမပဲဖြစ်ဖြစ် ...”

“ဘဝအခြေအနေအလျောက် အစေခံသာဆိုတယ်၊ ဒီသူငယ်မလေးက
တော်တော်ချောတယ် ဆရာ၊ ဥပမိရုပ်ကလည်း ကောင်းတယ်”

“ဒီသူငယ်မ မင်းသိတယ်လား”

“ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဒေါ်လိပ်မရဲ့ သမီးကလေးပဲဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကို
ဦးလေး၊ ဦးလေးနဲ့ အင်မတန်ခင်တယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီကောင်မလေး တင်မောင်ကိုလို ပစ္စည်းချမ်းသာတဲ့ကောင်နဲ့ ရသွားရင် မင်း ဝမ်းသာမယ်ပေါ့”

“အိမ်ကြီးရာကြီးကို စိမ့်နိုင်တဲ့ စွမ်းရည်သတ္တိလည်းရှိပါတယ်ဆရာ၊ ကိုတင်မောင်ကို ဦးကြီး ဦးကျော်မင်းလို ဂျီယံပတ္တိများတဲ့ လူကြီးမျိုးတောင် သဘောကျဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်တာ”

“ဟေ မင်းဦးကျော်မင်းကြီး သဘောလည်း သိတယ်လား၊ ဒီလူကြီးက ဘယ်လိုလဲကွ”

“အရင် သူ့အိမ်မှာ ထမင်းချက်လုပ်သွားတဲ့ အခု ကောင်မလေးရဲ့ ဆရာပေါ့၊ ဒေါ်ဖွားမှီ ရှိတုန်းကတည်းက ကျွန်တော်သိရတာဖြင့် ဒီလူကြီးက အင်မတန် ထမင်းကောင်း ဟင်းကောင်းကြိုက်တယ်။ အစားအသောက်မက် မောတယ်”

“ဟာ ဒီလိုဆိုရင် ငါစိတ်ကူးရတယ်ဟေ့၊ မင်း ငါ့အဒေါ် အန်တီမြ သိတယ်မူတ်လား၊ အေး သူ့ယောက်ျားလဲ ဒီလိုပဲ အစားကြူးတဲ့လူပဲကွ၊ဒီ တော့ အန်တီမြက သူ့ဆီက တစ်ခုခုနူးချင်ပြီဆိုရင် သူထမင်းစားသောက် ကောင်းပြီး ကျေနပ်တဲ့အချိန်အခါမှာ ပြောရသတဲ့ကွ၊ အဲဒီအခါမှာ ဆိုရတာပဲ တဲ့၊ အဲ သူဟင်းစိတ်ကြိုက်မတွေ့လို့ စားသောက်မကောင်းဘူးဆိုရင်ဖြင့် “ကို ကို ညဉ့်နက်လှပြီ အိပ်ရအောင်”ဆိုတာတောင် စိတ်ဆိုးသတဲ့ကွ၊ ဒီတော့ ဦးကျော်မင်းကြီးလည်း သူထမင်းစားမြိန်လို့ဇိမ်တွေနေတဲ့အခါ တင်မောင်ကို ကိစ္စပြောရရင်လွယ်လိမ့်မယ်လို့ မင်းစိတ်ကူးရတယ် မဟုတ်လား”

“ဖြစ်နိုင်တဲ့ သဘောတရားပါပဲဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်သိရတာက အခု ဦးကျော်မင်းမှာ နာမကျန်းဖြစ်နေလို့ ဆရာဝန်ပေးတဲ့ဓာတ်စာပဲ စား နေရသတဲ့ဆရာ”

“ဟေ ဘာရောဂါတဲ့လဲကွ”

“ဘာရောဂါလဲတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး ဆရာ၊ အစားပျက်အသောက် ပျက်နဲ့ အိပ်ရာထဲလှဲလှဲနေပြီး နေ့လည်နေ့ခင်းမှာဆိုရင် သူ့စိတ်ပြေလက် ပျောက်ဆိုပြီး ကာလပေါ်ဝတ္ထုတွေ ဖတ်ဖတ်ပြရသတဲ့ ဆရာ”

“ဘယ်သူက ဖတ်ပြရတာတဲ့လဲ”

“သူ့ ကားဒရိုင်ဘာကတဲ့ ဆရာ”

“အင်း ဒီအခြေအနေကတော့ အခက်ပဲ၊ လတ်တလောဆိုတော့ မင်း”

ဘယ်လိုသဘောရသလဲကွ”

“စာဖတ်ပေးတဲ့နေရာမှာ ဒရိုင်ဘာအစား ကိုတင်မောင်ကိုဖတ်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ် ဆရာ”

“အေး ဒီလို နာမကျန်းဖြစ်တဲ့အခါမှာ သူက ဂရုတစိုက်ပြုစုတယ်ဆို တော့ ဟိုကိစ္စပြောကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ မင့်အကြံကောင်းတယ်ဟေ့”

“ကျွန်တော့်ရည်ရွယ်ချက်က ဒါတင်မဟုတ်သေးဘူး ဆရာ၊ အရေး ကြီးတာက ဖတ်တဲ့စာအုပ်ကို ကိုတင်မောင်ကို ရွေးဖို့လိုတယ် ဆရာ”

“ဘယ်လို စာအုပ်ရွေးရမှာလဲ”

အခု ကိုတင်မောင်ကို ကိစ္စက အိမ်ကအစေခံ လက်ထပ်ခွင့်ပြုဖို့ နှိုး ရမှာဆိုတော့ လူ့အဆင့်အတန်းမခွဲဘဲ အောက်တန်းစား အလုပ်သမားကို အသားပေးတဲ့ ဝတ္ထုမျိုးကို ဆရာ”

“အေး ဒီစာအုပ်မျိုးက အခုခေတ်မှာ ရှိသေးရဲ့လားကွ၊ ငါ ငါ့ သူငယ်ချင်း စာရေးဆရာအောင်မြင်သွင်ဆီက ကြားဖူးတာဖြင့် ခုခေတ်ဝတ္ထုတွေဟာ အရပ် ငါးပေ ဆယ်လက်မ ရင်အုပ်တစ်ထောင့်ထွာ ဘိလပ်ပြန်ကောင်နဲ့ အရေးပိုင် သမီးညားသွားတာတို့၊ လင်ကအယူသီး မယားကထူထိုင်းထိုင်းနဲ့ ယောက်ျားက ကပ်တီးကပ်ဖဲ့ အပြစ်ရှာနေတာပဲ အဟုတ်ကြီးလုပ်ပြီး သင်ခန်းစာပေးနေတာတို့၊ မိန်းကလေးကြိုက်ချင်ရဲ့ ယောက်ျားလေးက မဂေါ်တတ်လို့ မျက်ရည်တရွဲရွဲ ကျနေတာတို့၊ နောက်ပိုးလို့ မစွံတာနဲ့ ဒီလူနေမှုစံနစ်ကြီးက မကောင်းပါ ဘူးဆိုပြီး တောခို သွားတာတို့၊ အဲဒါမျိုးတွေပဲများသတဲ့”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာ ‘ချစ်တာမေတ္တာ ပဓာနမို့’ ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတွေဖူးလား ဆရာ”

“တွေဖူးပေါင်ကွယ်”

“နို့ပြီး ‘မီးဖိုချောင်ထဲက မိန်းမပျို’ ဆိုတာကော ဆရာ အဲဒီစာရေး ဆရာပဲ”

“ကြားဖူးပေါင်ကွယ် စာရေးဆရာနာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“ပပဝတီတဲ့ ဆရာ”

“ဟေ ပပဝတီ မိန်းမစာရေးဆရာလား”

“အသေအချာတော့ မသိဘူး ဆရာ၊ အများအားဖြင့်တော့ မိန်းမလို့ ထင်ကြတာပဲ ခုခေတ်မှာ တော်တော်လူကြိုက်များတယ်။ သူရေးတဲ့ ဝတ္ထု

တွေမှာဆိုရင် အများအားဖြင့် ဈေးရောင်းတဲ့ ခေါင်းရွက်သယ်ကလေးတို့၊ ဆေးလိပ်ခုံကလေးမတို့၊ အပ်ချုပ်သယ်မလေးတို့၊ အစေခံမကလေးတို့၊ အဲသလိုအားနည်းတဲ့အဆင့်အတန်းကို အင်မတန်အသားပေးတယ် ဆရာဝန်ကြီး တစ်ပါး၏ရွှေမေတ္တာဆိုတဲ့ ဝတ္ထုများ အစေခံတန်းလျားက ဒရိုင်ဘာ အဘိုးကြီးသမီးကလေးကို တစ်ခါတည်း အဆင့်အတန်းမြင့်အောင် ရေးထားလိုက်တာ ဇာတ်ကွက်ယူပုံ၊ သယ်ပုံဟာ တယ်အံ့သြစရာ ကောင်းတာပဲ။ သူ့ဝတ္ထုမကြိုက်တဲ့ လူမရှိဘူး၊ လူတိုင်း လက်ခံနိုင်တယ်။ သူများဆိုရင် အမြဲတမ်း အပြစ်ရှာနေချင်ကြတဲ့ လက်ဝဲစာရေးဆရာဆိုတဲ့လူတွေတောင်မှ အဲဒီဝတ္ထုကျတော့ချီးမွမ်းစာရေးကြတယ် ဆရာ၊ အဲဒီတော့ ဦးကျော်မင်းကို ဒီပပဝတီရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေ ဖတ်ဖတ်ပြမယ်ဆိုရင် ကြာတော့ အောက်တန်းစားကို နှိမ့်ချတဲ့ စိတ်ပျောက်ပြီး သူ့တူကို သဘောတူလာနိုင်စရာ အကြောင်းရှိပါတယ်”

“အား ကောင်းတယ်ဟေ့၊ မင့်စိတ်ကူး၊ ဒါနဲ့ ဒီစာအုပ်တွေ လွယ်လွယ်ရမလား”

“ဆိုင်တွေမှာတော့တွေ့ဖို့ခဲယဉ်းတယ်ဆရာ၊ ပပဝတီ စာအုပ်ဆိုရင် ထွက်လိုက်ရင် ပြိုက်ခဲကုန်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် အသိမကလေး မစမ်း မြင့်ဆီမှာ ပပဝတီဝတ္ထုဆိုရင် အကုန်လိုလိုပဲ ရှိတယ်ဆရာ”

“သူ့ဆီက ဝယ်လို့ရမယ်တဲ့လား”

“ဝယ်လို့တော့မရဘူးဆရာ၊ သူက ဖတ်ရုံတင် မဟုတ်ဘူး။ အမြတ်တနိုးသိမ်းထားတာပဲ၊ ငှားလို့တော့ရမယ်။ ကျွန်တော် သူ့ဆီက မကြာခဏ ငှားနေတာပဲ”

“ဒါဖြင့် မင်းငှားပေးနိုင်မယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးက ဆင်းရဲတယ်။ အပ်ချုပ်ကြယ်သီး တပ်စားရတော့ သူ့မုန့်ဖိုးကလေးရအောင် ကိုတင်မောင်ဆီက ...”

“ငါနားလည်ပါပြီကွယ်၊ မင်းလဲ ပပဝတီစာတွေ ဖတ်တာနဲ့ အောက်တန်းစား သနားတဲ့စိတ်၊ မစချင်တဲ့စိတ် ရှိလာပြီထင်တယ်”

“ဆိုပါတော့ ဆရာ”

“ကဲ ဒါဖြင့် မင်း စာအုပ်ငှားဖို့ တာဝန်ယူကွယ်၊ မနက်တော့ ငါ တင်မောင်ကိုဆီ အကြောင်းကြားလိုက်မယ်”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာ”

* * *

စာအုပ်လေးအုပ်မျှ ငှားပေးလိုက်ပြီးနောက် သုံးရက်မျှအကြာတွင် တင်မောင်ကိုဆီက သတင်းရောက်လာပေသည်။

“ပေါ်အူးရေ”

“ဆရာ”

“တင်မောင်ကို အခြေအနေတော့ အတော်ဟန်လာပြီဆိုပဲကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“နှစ်အုပ်ပဲဖတ်ရသေးတယ်၊ ဒီစာရေးဆရာ ဘယ်သူလဲ သူရေးတဲ့ စာအုပ်တွေ ရသမျှရှာဝယ်ပါလို့ ပြောသတဲ့ကွ”

“ပပဝတီက ပရိသတ်အတော်စွဲတယ်ဆရာ”

“နို့ပြီး ဝန်ကြီးတစ်ပါးရဲ့ ရွှေမေတ္တာဝတ္ထုမှာ ကောင်မလေးရဲ့ လွမ်းခန်းက တယ်ထိဆိုပဲ သူဖတ်ပြနေတုန်းမှာပဲ အိပ်ရာထဲကအဘိုးကြီးဟာ မျက်စိဝါးရင်းတုတ်မှန်တဲ့ နွားအိုကြီးလိုမျက်ရည်တွေ တွေ့တွေ့ ကျလာတယ်ဆိုပဲကွ”

“ဟုတ်လားဆရာ”

“အေးတဲ့ကွ နို့ပြီး ‘ချစ်မေတ္တာပဓာနမို့’ ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုကျတော့ အဘိုးကြီးအိပ်ရင်းတောင် မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခါတည်း တစ်စောင်းကြီးထပြီး နားထောင်တော့သတဲ့၊ ချစ်ခန်းကြိုက်ခန်း တယ်ဆန်းဆိုပဲကွ”

“ပပဝတီဝတ္ထုမှာ မက်စရာအများကြီးပါတယ် ဆရာ”

“ပုစွန်ဆိတ်ကလေး ငယ်ပေမယ့်” ဝတ္ထုကျတော့ သူတယ်အံ့ဩဆိုပဲ၊ လည်ချောင်းထဲ လောက်စလုံးနင်သလို မျက်လုံးကြီးပြူး ပါးစပ်ကြီး ဖြဲဖြဲပြီး “ဟင် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ဟုတ်နိုင်ပါ့မလားနဲ့ စုတ်တသတ်သတ်ရင်တမမဆိုပဲကွ”

“အတော်ထိဟန်တူရဲ့ ဆရာ”

“အေးကွ နို့ပြီး ဒီစာအုပ်တွေလည်း ဘယ်ကရလာလဲ ငှားလာတာဆိုတော့ ပြန်မပေးပါနဲ့ တောင်းသမျှဈေးနဲ့ဝယ်ပါလို့ ပြောသတဲ့ကွ၊ တစ်ချို့နေရာမှာ အောက်ကမင်နဲ့ခြစ်ခိုင်းထားပြီး သူကိုယ်တိုင် တစ်ယောက်တည်း

ပြန်ပြန်ဖတ်သေးသတဲ့ကွ၊ အဲဒါ မင့်သူငယ်မလေး မေးလိုက်ပေတော့၊ တစ်အုပ်ဘယ်လောက်ရ ရောင်းမလဲလို့”

“ဒီကောင်မလေးတော့ အကျိုးဖိုးရအောင် လုပ်ပေးလိုက်ဦးမှပဲ ဆရာ”

“မင်းသဘောရှိကွာ ဦးကျော်မင်းက သူဌေးပဲ၊ နို့ပြီး နောက်ထပ်စာအုပ်လည်း ယူပေးလိုက်ဦးကွ၊ အရင်ပေးလိုက်တဲ့လေးအုပ်ဟာ သုံးအုပ်ဖတ်ပြီးပြီ၊ တစ်အုပ်ပဲ ကျန်တော့သတဲ့”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာ”

“ကောင်းမလေးဆီမှာ စာအုပ်များများ ရှိသေးလား”

“ပပဝတီရေးတာတွေ အကုန်ပဲရှိတယ်ဆရာ”

“အေး ဦးကျော်မင်းက ဒရိုင်ဘာငွေပေးပြီးတော့ ပပဝတီဝတ္ထုတွေ ဆိုင်တွေမှာ လျှောက်ရှာခိုင်းသတဲ့၊ မရတဲ့စာအုပ်ဆိုရင်ဖြင့် မင့်ကောင်မလေး ဈေးကောင်းနဲ့ ရောင်းရမှာပဲ”

“မနေ့ကပဲ ဒရိုင်ဘာကိုမြဟန်ကို စာအုပ်ဆိုင်တန်းမှာ တွေ့လို့ အကျိုးအကြောင်းပြောတာနဲ့ လျှောက်ရှာချင်ယောင်ဆောင် အချိန်ဖြုန်းပြီး တစ်အုပ်မှမတွေ့ဘူးလို့ ပြောခိုင်းလိုက်တယ် ဆရာ”

“မင်း တယ် ကြိုတင်မြော်မြင်တဲ့ကောင်ပဲကွ”

“ဆင်ရဲသူမလေး အကျိုးရှိမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်ရမှာပဲ”

“တယ် ကွန်မြူနစ် ဆန်သကွာ”

အန်း (၂)

ဤမှ သီတင်းတစ်ပတ်မျှအကြာတွင် ဝမ်းသာရွှင်မြူး ကမူးရှူးထိုး မျက်နှာနှင့် တင်မောင်ကိုရောက်လာကာ ပပဝတီဝတ္ထုတွေ သူ့ဦးကြီးသဘော ကျပုံ၊ ယခု အတော်အတန် ကျန်းမာလာပုံ၊ သူ့ကိုလည်း တောင်းသမျှပိုက်ဆံ ပေးပုံတို့ကို ပြောပြပြီးနောက်

“ဒါထက် အေးဆွေ၊ ငါ့ ဦးကြီးက မင့်ကိုမနက်ဖန်ခါမနက် ထမင်း စား ဖိတ်လိုက်တယ်ကွ”

ကျွန်တော် အံ့အားသင့်ကာ ...

“ဘာ ငါ့ကို ထမင်းစားဖိတ်တယ်”

“အေး မင်းမလာရင်တော့ သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာပဲတဲ့”

“ဟ မင့်ဦးကြီးနဲ့ငါနဲ့လဲ သိတာမဟုတ်ပဲနဲ့”

“အခု သိနေပြီကွ၊ ငါပြောလို့”

“မင်းဘာတွေပြောလဲ”

“အိုကွာ ဒီမင်းနဲ့ငါနဲ့ဟာ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းဖြစ်တယ် တစ် ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ဟာ အင်မတန်ချစ်ခင်တယ် ဘာညာပေါ့ကွာ”

“ဟ ဒါလောက်နဲ့လည်း ငါလာရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရမယ့် အခြေ အနေ မရောက်သေးပါဘူးကွာ”

“နို့ပြီးကွာ မင်းနဲ့ငါက ကျောင်းဘော်ဒါတုန်းကဆိုရင် တစ်ယောက် ပစ္စည်းတစ်ယောက် ယူပေါင်တောင်၊ စိတ်မဆိုးကြဘူးဆိုတာတွေလည်း ပြောသေးတာကိုးကွ”

“အို ဒါနဲ့လည်း မဟုတ်နိုင်သေးပါဘူးကွာ”
 “ဟုတ် ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ်ကွာ အေးဆွေ မင်းငါ့အတွက် လာရမယ်ကွာ”
 “မလာချင်ဘူးကွာ၊ ငါနဲ့မရင်းနှီးတဲ့သူရဲ့ထမင်းကို မစားတတ်ဘူး
 ကွာ”

“မင့်အတွက် တမင်လုပ်တာပဲကွာ”

“ငါ့အတွက် တမင်လုပ်ရအောင်လည်း အကြောင်းမရှိပါဘူးကွာ၊ နို့ပြီး
 နက်ဖန်ခါ ဘိလိယက်ချိန်းဝိုင်းရှိတယ်ကွာ၊ သိပ်ကြည့်ကောင်းမယ်”

“မင်း ဘိလိယက်နေ့တိုင်းမြင်နေရတာပဲကွာ၊ ငါ့ ကောင်မလေးချက်
 တဲ့ထမင်းဟင်းစားရင်းနဲ့ မင်းသူငယ်ချင်းရဲ့ ဇနီးလောင်းကလေး ကြည့်ရ
 အောင်လာပါကွာ၊ အင်မတန် ချောတယ်ကွာ၊ ရွဲ့ညွှန်ထဲက ကြာပွင့်”

“ရွဲ့ညွှန်ထဲက ကြာပွင့်မကလို့ တော်ဝင်တဲ့သင်္ဃန်းပဲဖြစ်ဖြစ် သက္က
 လပ်ဖျင်စိမ်းပေါ်က ဘိလိယက်ဘောလ်လောက် ကြည့်ကောင်းမယ် မထင်
 ပါဘူးကွာ”

သို့သော် ဒီကောင်မှာ ကျွန်တော်က အေးအေးဆေးဆေး ပြောသ
 လောက် သူ့မှာ အရေးတကြီးဖြစ်ကာ ကျွန်တော့် ဒူးကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး ...

“ဒီမှာ အေးဆွေ မင်းနဲ့ငါနဲ့ဟာ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းပါ”

“ဒါ ငါမငြင်းပါဘူးကွာ”

“နို့ပြီး အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း”

“ဆိုပါတော့”

“ဒီတော့ မနက်ဖြန် လာဖြစ်အောင် လာပါကွာ”

“မလာနိုင်ဘူးကွာ၊ ငါနက်ဖြန်ခါ ချန်ပီယန်ကိုဂေါ်ရာဘက်က ငွေငါး
 ဆယ်တောင် လောင်းထားတယ်”

“လောင်းကောကွာ မင်းနိုင်ရင် ရမှာပဲ မဟုတ်လား”

“ကြည့်ရတဲ့အရာသာ ခံစားချင်သေးတာကိုးကွာ”

“ဒီမှာ အေးဆွေ ကျောင်းနေတုန်းက မင်း ငါ့ဘန်ကောက်လုံချည်
 ယူပေါင်တော့ ငါဘာပြောလဲ”

“အောင်မာ အောင်မာ မင်းငါ့နာရီကို ယူရောင်းပစ်လိုက်တာကော”

“နို့ပြီး ငါမင့်အသက်ကို ကယ်ဆယ်ဖူးတာကော”

“ဟေ ဘယ်တုန်းကလဲ”

“မင်း ကန်တော်ကြီးမှာ ရေနစ်တုန်းကလေ”

“အလို ငါ ကန်တော်ကြီးမှာ တစ်ခါမှ ရေမချိုးဖူးပါလား”

“ဒါဖြင့် အင်းလျားမှာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ဟေ ငါဘယ်မှာမှ ရေမနစ်ခဲ့ပါဘူးကွ၊ ရေထဲဆင်း ကမြင်းတဲ့ ကောင်းစားမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် မင်းမဟုတ်ရင် ငါကယ်ဆယ်ခဲ့တာ တို့သူငယ်ချင်းထဲက တစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းကျောင်းမှာ တုပ်ကွေးဖြစ် တုန်းက ဆရာဝန်ခေါ်ပေးတာတော့ ငါပဲကွ၊ ဒါကို မင်းငြင်းဦးမှာလား”

“မငြင်းပါဘူးကွာ၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကဲ နားငြီးတယ်ပြန်ပါတော့ မြင်း မိုရ်တောင်ဦး မကကျူးတဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကြီးရယ်”

“မင်း နက်ဖြန်လာမယ်တဲ့လား”

“မလာဘူးလို့ဆိုနေ”

သူ ကျွန်တော့်ဒူးကို ပွတ်ပြန်ကာ ...

“ဒီမှာ အေးဆွေ မင်းနဲ့ငါနဲ့ဟာ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းပါကွာ”

ဒီကောင်မှာ ပြောစရာအပေါက်အစကုန်လျှင် ယခုတင်က စကားတွေ ပင်ပြန်ကောက်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သူ့ဓာတ် ကျွန်တော်သိပြီးသည်နှင့်၊ ထို့ပြင်လည်း ဒီကောင်မှာ ကျွန်တော့်ကိုဆိုလျှင် သူ့ဆန္ဒမပြည့်မချင်းတောက် တဲ့ကပ်သလို ပူဆာတတ်သောကြောင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ဘယ် နေရာမှထပ်ပြီး ခေါင်းမာလှသူ မဟုတ်ရကား.....

“ကဲ ... ကဲ နောက်ကြောင်းပြန်မနေနဲ့တော့ လာမယ်ဟေ့ လာမယ်ကြွ တော်မူတော့”

“ဒါဖြင့် စာရေးပေးလိုက်ဦးကွာ”

“ဟ ဘာစာရေးရမှာလဲ”

“မင်းလာမယ့်အကြောင်းပေါ့”

“ဟ လိုသေးသလားဟ လာမယ်ဆိုမှပဲ”

“လိုတယ်ကွာ၊ အခြေအနေအရ လိုနေလို့ပါ”

“ဘာအခြေအနေလဲ”

“ငါ့အတွက် အခြေအနေပါ”

“ရှုပ်လိုက်တာကွာ”

“ရော ရေးပါ”

စာရွက်နဲ့ဖောင်တိန် ဖွင့်ပေးပါသည်။

“ဘယ်လိုရေးရမှာလဲ”

“ဦးမင်းရဲ့ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို ဝမ်းသာအားရလက်ခံပါသည် ဆိုပြီး မင့် ဆိုင်းထိုးရုံပေါ့ကွာ”

“ရှုပ်တယ်ကွာ ဒီကောင့်နှယ်”

ဟုဆိုပြီး ကျွန်တော် အေးမှ အေးစေတော့ဟု ရေးပေးလိုက်ရပါသည်။

သူသည် စာရွက်ကို မင်ခြောက်အောင်မှုတ်၍ သပ်ရပ်စွာခေါက်ပြီး အိတ်ထဲထည့်ကာ ...

“နက်ဖြန်ခါ ဆယ်နာရီရောက်အောင် လာကွနော်”

“အေးပါကွာ၊ သွားစမ်းပါမြန်မြန်၊ ငါမင့်အတွက် ခေါင်းရှုပ်ကရော”

ကျွန်တော်မှာ နောက်တစ်နေ့မနက်၌ ဒီကောင့်အတွက် ဘိလိယက် ချိန်းပွဲကြီးကိုမှ မသွားနိုင်ဘဲ ကျွန်တော့်ထုံးစံအတိုင်း အဝတ်အစားကို စမတ် ကျကျဝတ်ကာ သူ့ဦးကြီးအိမ်သို့ လာခဲ့ရပါတော့သည်။

ဘယ်လိုအခြေအနေများဖြစ်ဦးမလဲဟု ရင်ထဲမှာတော့ တထိတ်ထိတ်..

အမယ်လေး တကယ်ပဲ အံ့ဩရပါတော့သည်။ ဖြစ်ရပုံများ ...

အကြောင်းမှာ သူတို့တိုက်ပေါ်တီကိုအောက် ကျွန်တော့်မော်တော်ကား ရပ်လိုက်လျှင်ရပ်လိုက်ခြင်း ဦးကျော်မင်းကြီးကိုယ်တိုင် ကားတံခါးလာဖွင့် ပေးပြီး ...

“ကြွပါဆရာ ကြွပါ ကျုပ်တူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒီလိုဂုဏ်ပြုတာ ဝမ်းသာ လှပါတယ်။ မင်္ဂလာရှိတဲ့ နံနက်ခင်းပါပဲ၊ ဆရာ့ကို တွေ့ချင်တဲ့ သူငယ်တွေ လည်း အထဲမှာစောင့်နေကြပါတယ်။ ဪ အသက်ကလည်း ငယ်ငယ်ပဲ ရှိပါသလား”

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်း ဘယ်မျက်နှာထားရမှန်း မသိ၊ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေရာ လူကြီးကပင် ဆက်လက်၍ ...

“ဆရာ ဦးထုပ်ပေးပါဆရာ”

ကျွန်တော့်လက်ထဲ ဆွဲယူပါသည်။

ခက်ချည့်ရို့ ...

ကျွန်တော် ဒီအသက်အရွယ်ထိ ဒီလိုကြီးမျိုး၏ အရိုအသေကို တစ်ခါ

မျှမခံစားဖူးသေးပါ။ ကိုရင်ဝတ်တုန်းကလည်း ဤရီသေမှုမျိုးကို မန္တလေး အဘွားကြီးတွေထံမှပင် မရခဲ့ဘူး။ ထူးပေ၏။ ဆန်းပေ၏။ ထူးတာဆန်းတာ ထက် အဘယ့်ကဲ့သို့ ဂြိုဟ်ဆိုးများဝင်လာဘိသနည်း။ အကောင်းလော၊ အဆိုးလေ။

“ဧည့်ခန်းသို့ ရောက်သောအခါလည်း နှုတ်ခမ်းပါးနီ အမောက်ထောင် ကလေးမ လေးယောက်က ကျွန်တော့်အား တောင်တန်းသားများ ဝန်ကြီးချုပ် ကို ဖူးမြော်ကြသလို ရှုပေးနေကြပါသည်။

ကျွန်တော် ဆိုဖာတစ်ခုတွင်ထိုင်မိလျှင် ဦးကျော်မင်းကြီးက လက်ယာ ဘက်ဆုံးက ရင်ကြီးကြီးနဲ့ သူငယ်မကို ညွှန်ပြ၍...

“ဒါက ကျုပ်တူမ မာဂရက် ခင်သန်းမြင့်ပါပဲ၊ ဆရာကို တွေ့ချင်တာနဲ့ သူ့အဖော်တွေနဲ့ လာနေကြတာ”

ကျွန်တော်က သွားကိုဖြုတ်၍ မာဂရက်ခင်သန်းမြင့်က ပြုံးအက်အက် နှင့်ဦးညွှတ်ပြီး သူ့နံဘေးက အမောက်ထောင် မိန်းမပျိုကို ညွှန်ပြကာ ...

“ဒါက ရီစီခင်ဖြူဖွေးပါ၊ သူငယ်ချင်းတွေက ‘ဗိုလ်မ’ လို့လည်း ခေါ်တယ် မြင့်တို့ ဘင်တန်ဟောကပါပဲ”

ခင်ဖြူဖွေးသည် သူ၏ဖြူဖွေးသော သွားတို့ကို လေသလပ်စေလျက်..

“ဆရာကို မြင်ဖူးချင်နေတာ ကြာလှပြီ၊ အခုလို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာ လှပါတယ်၊ ဟောဒါက ...”

သူ့နံဘေးက ကလေးမ ညိုညက်ထွားကြီးကို ညွှန်ပြလျက်

“သူက နယ်လီနေမျိုးပါ၊ ‘ဖက်တီးမ’ လို့လည်း ခေါ်တယ်။ မော်လမြိုင် သူဆိုတော့ ဆရာ၊ စာဆိုနဲ့အညီပဲ၊ ကုလားထိုင်ပြည့်နေတာပဲ ဆရာ၊ ကြည့်ပါတော့”

ကျွန်တော် အားမနာပါးမနာနှင့်ပြုံးရသည်၌ ဖက်တီးမသည် ခင်ဖြူဖွေး၏ပေါင်ကို မနာမကျင် လိမ်ဆွဲလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြဦးညွှတ်ကာ ...

“ရီစီက သိပ်နောက်တတ်တာပဲ ဆရာ၊ ဒါကြောင့် နယ်လီတို့ ဟောလ်မှာဆိုရင် သူ့ကို ‘မိန်းမပျော်’လို့ ခေါ်ကြတယ်ဆရာ”

ဟု ပြောရင်း ရီစီကို ကျေနပ်ဟန်နှင့် တစ်ချက်မျှကြည့်လိုက်ပြီးနောက် သူ့လက်ယာဘက်က ရိုးကပ်သားကပ်မလေးကို ညွှန်ပြ၍....

“သူ့နာမည်ကတော့ စကားထာနဲ့ပြောရရင် ‘မှောင်ထဲ မီးခြစ်ပျောက်’ တဲ့.....”

ဤတွင် ပိန်ညောင်မလေးက တံတောင်နှင့်တွက်လိုက်ပြီး ...

“နယ်လီကလည်း အခုမှတွေ့ရတဲ့ ဆရာကို ရိုးရိုးပြောပါဟဲ့ ...”

ထိုမှ ဖက်တီးမက ...

“စမ်းစမ်းတဲ့ ဆရာ၊ ပညာလည်းတော်တော်ကြိုးစားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘီအက်စီဖြေတာ နှစ်နှစ်ရှိပြီ။ စာမေးပွဲဖျက်တဲ့လူနဲ့ သူနဲ့သဘောမတိုက် ဆိုင်မှုတွေ ဖြစ်ဖြစ်နေတယ်။ ဒါနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကပြောကြတယ်။ ညည်း စာသင်နေတာထက် မယ်ဗမာပြိုင်ပွဲဝင်ဖို့ ကြိုးစားတာကမှ သေချာလိမ့်ဦး မယ်” လို့ ...

စမ်းစမ်းခမျာမှာ ပြောမည်ဆိုလဲ ပြောစရာ၊ သူ့မှာ တင်မမောက်၊ ရင်မ ကြွ၊ သူ့အတွက် တင်တို့ရင်တို့ကို မော်လမြိုင်သူ နယ်လီနေမျိုးနှင့် မာဂရက် ခင်သန်းမြင့်တို့က ဝေယူထားဘိသကဲ့သို့ သူတို့နှစ်ယောက်မှာသာ တစ် ယောက်မှာက တင်၊ တစ်ယောက်က ရင်၊ အိုဗာဖြစ်နေကြသည်။ ထို့ပြင် စမ်းစမ်းမှာ အမောက်လည်းမရှိ။ ဒါကတော့ အမောက်ကြီးမ မာဂရက် ခင်သန်းမြင့်က အပိုင်စီးထားသည်ဟု မဆိုနိုင်။ အကြောင်းမှာ စမ်းစမ်းသည် သူ့ခေါင်းပေါ်၌ အမောက်တည်ဆောက်မည်ဆိုရင် သူ့မျက်နှာအရိုးအရေကပ် ကလေးမှာ နွားမခေါင်းပေါ် ကောက်ရိုးထွေး တင်လာသကဲ့သို့ ရှိချိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် စမ်းစမ်းသည် ဘင်တန်ဟောလ်သူပီပီ ဟာသညာဏ်တွင် မခေ၊ အားကျမခံ သူ့ကိုယ်သူ အသားယူလိုက်သေးသည်။

“ဟေ့ ငါက ညည်းတို့လို ဆန်ကုန်မြေလေး ကိုယ်ကြီးတွေနဲ့ ကိုယ့် ကျေးဇူးရှင်မြေကြီးကို ညည်းဆဲနေတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ အေးအေးဆေးဆေး ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ လောကကြီးမှာ လောဘမကြီးဘဲ နေရာကျဉ်းကျဉ်း ယူနေ တာကွ”

ဦးကျော်မင်းအိမ်မှာ ဒီသူငယ်မတွေ လာရောက်လည်ပတ်နေကျနှင့် တူပါသည်။ ဦးကျော်မင်းကြီးသည် သူတို့ ရွတ်နောက်နောက်နေကြသည်ကို ရယ်မော၍ ကျွန်တော်ပင်လျှင် ကလေးမတို့ ဟာသညာဏ်ကြောင့် ကိုယ့်ကို ကိုယ်ဘာကောင်အဖြစ်နှင့်မှန်းမသိ၊ အရိုအသေခံနေရခြင်း အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်မှုတောင်ပျောက်သလို ဖြစ်နေပါသည်။

သို့ရာတွင် သူတို့အသီးသီး စကားပြောပြီး၍ ဦးကျော်မင်းသည် အိတ်ထဲမှ စာရွက်ခေါက်ကလေးတစ်ခုကို ထုတ်ဖြန့်လိုက်ကာ ...

“ဟောဒို့ စာဖတ်ရကတည်းက ဒါဟာ တကယ့် အနုပညာသည်ရဲ့ လက်ရေးပဲဆိုတာ ကျုပ်အတတ်သိတာပဲဆရာ” ဟု ဆိုသည်နှင့် ကျွန်တော် သူ့စာရွက်ကို ကြည့်လိုက်ရာ ...

လား လား ကျွန်တော်မနေ့က တင်မောင်ကို ကို ရေးပေးလိုက်သော စာရွက်၊ လက်ရေး (ဒေါ်ကြီးစိုးက ဖတ်မရ၍ ခဏခဏ အဆဲခံရသော) ကြောင်ခြစ်နှင့်။

သို့သော် ကျွန်တော်ရေးပေးသော ‘ဦးမင်းဖိတ်ခေါ်ချက်ကို ကျွန်တော် ဝမ်းသာအားရလက်ခံပါသည်’ အောက်က ‘အေးဆွေ’ လက်မှတ်နံဘေးတွင် (ပပဝတီ)ဟု ကွင်းနှင့်တွေ့ရလေရကား၊ ကျွန်တော်မှာ ရုတ်တရက် အဘယ်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေသည်မသိ။ မဟာပထဝီမြေကြီးသည် အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့ ချာချာလည်လေသတည်းဟူသော ဝေဿန္တရာဇာတ်တော်ထဲက ဦးဩဘာ သစကားလုံးကို ယူသုံးရလျှင် ဆီလျော်လိမ့်မလားမဆိုနိုင်။ လူမှာ ငလျင် အမိခံရသလို မိုက်ခနဲဖြစ်သွားတာတော့ အမှန်ပါ။

ဧကန္တ တင်မောင်ကို ဖြည့်စွက်မှုဖြစ်ရမည်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို မရမက ချောခေါ်တာပဲ။ ဒါကြောင့် သူ အခုအချိန် ကျွန်တော့အနားမှာ မရှိတာဘဲ။ သူ့ကို အခုမှ ရုတ်တရက် သတိရသလိုဖြစ်၍ ဟိုဟိုဒီဒီလျှောက် ကြည့်လိုက်ရာ မနီးမဝေး၌ မယားကြီးရိပ်မိနေသော မယားငယ်မျက်နှာလို ဖြစ်မှဖြစ်ပါ့မလားဟူသော မရွံ့မရဲအကြည့်မျိုးနှင့် ...။

ကျွန်တော် ရုတ်ချည်းအကြံရသည်နှင့် ဣန္ဒြေမပျက်အောင် မနဲသတိထားလိုက်ရပြီး ဘာမျှမဖြစ်သလို မျက်နှာထားနှင့် ခါတိုင်းပြောနေကျ လေသံမျိုးအတိုင်း ...

“ဟလို ... တင်မောင်ကို လာကွာ၊ ငါ့ကို ရေချိုးခန်းပို့ပေးစမ်းပါ” ဟု အင်္ဂလိပ်လိုပြောရင်း သူ့ဆီ ထခဲ့ပါသည်။

ငနဲမျိုးမနေသာ၊ ကျွန်တော့်ကို နောက်ဖေးခန်းသို့ ဦးဆောင်သွားရ၍ နှစ်ယောက်သား ရေချိုးခန်းထဲ ရောက်သောအခါ တံခါးကိုပိတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော် သူ့အင်္ကျီလည်ပင်းကို စုဆွဲကာ ...

“မင်း ... မင်း ... ငါ့ကို စာရေးဆရာ ပပဝတီ လုပ်ထားတယ် မဟုတ်

လား ...”

သို့သော် ဒီကောင်မှာ သူနှင့် ကျွန်တော်နှင့် တစ်ယောက်ချင်းဖြစ်
လာသောအခါ၌ မထူးခြားသော အမူအရာနှင့် ...

“အေးလေကွာ”

“မနေ့ကတော့ မင်း ဘာလို့မပြောလဲ”

“မင်းပြောရင်လာပါဦးမလား”

“ဘာရည်ရွယ်ချက်လဲ”

“ငါ့စိတ်ကူးအင်မတန် ကောင်းတာကွ၊ ဒီလိုကွ ငါ့ဦးကြီးက ပပဝတီ
ဝတ္ထုတွေ အင်မတန်ကြိုက်ပြီး ပပဝတီကို အလွန်ကြည်ညိုနေတာ၊ ဒီစာရေး
ဆရာ တွေချင်တယ် ... တွေချင်တယ်နဲ့ ပြောလေတော့ ငါအကြံရပြီး

“ဟာ ... ဦးကြီး ပပဝတီဆိုတာ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ကိုအေးဆွေ
ဆိုတဲ့ လူပဲ ... ကျွန်တော်နဲ့ တော်တော်ခင်ပါတယ်။ တွေချင်ရင် ဖြစ်ပါ
တယ်”

ဆိုတော့ သူက ဝမ်းသာအားရနဲ့

“အေး ... ဒါဖြင့် နက်ဖြန်ခါ ထမင်းစာဖိတ်ခဲ့လို့ ပြောလိုက်တာကွ...။
အခုဆို ငါ့ဦးကြီးက မင်းကို ဘယ်လောက် ကြည်ညိုနေသလဲ၊ မင်း လက်ခုပ်ထဲက
ရေဖြစ်နေပြီ ...၊ ဒီတော့ အခြေအနေကြည့်ပြီး ငါ့ကိစ္စကိုပြောတော့ကွာ၊ အခု
ကြည့်ပါလား၊ ‘ပပဝတီ’ ကြိုက်တဲ့ကောင်မလေးတွေက မင်းဝိုင်းလို့၊ နောက် သူ
တို့က တစ်ဆင့်တစ်ဆင့်ကူးပြီး လာကြဦးမှာတွေရှိသေးတယ်...”

“ဒါ ... ပပဝတီအစစ်က မသိတော့ဘူးတဲ့လား”

“အို ... မသိခင် အတွင်းပေါ့ကွာ”

“ဒါ ... ဒစ်စ်အွန်နက်စ်ကွ မရိုးသားမှု ငါ ဟန်ဆောင်မနေနိုင်ဘူး”

“အို ... မင်းအတွက် မဟုတ်တောင် ငါ့အတွက်လုပ်ပါကွာ၊ ငါ့ကိစ္စ
မပြီးခင်လေးအတွင်း ...”

“ပပဝတီအစစ်က မသိတောင် သူ့ကိုသိတဲ့လူက မိသွားရင် အရှက်
မကွဲဘူးလား”

“ဟေ့... အဲဒီ ပပဝတီကို သိတဲ့လူ ရှားသတဲ့ဆရာ၊ လျှို့ဝှက်နေတဲ့
စာရေးဆရာတဲ့၊ သူ့ဆီ ချီးမွမ်းမိတ်ဖွဲ့စာတွေ ဘာတွေရေးလဲ ဘယ်တော့မှ
စာမပြန်ဘူးတဲ့၊ အခုန ငါ့နှမ မာဂရက်ခင်သန်းမြင့်တို့ ပြောနေကြတာ၊ ဒါ

ကြောင့် ပပဝတီ အခုမနက် ထမင်းစားလာမယ်ဆိုတာ ဦးကြီးဆီက သိလို့ သူတို့ မင်းကို တွေ့ရအောင် တမင်လာနေကြတာ ဆရာ”

“ဟေ ... ငါ့ကို မပြောပါနဲ့ကွာ ပပဝတီကိုပြောပါ”

“ဟ အခု မင်းဟာ ပပဝတီ၊ ပပဝတီဟာ မင်းဖြစ်နေပြီးကွာ...”

“ငါမဖြစ်နိုင်ဘူးကွာ၊ လိပ်ပြာမသန့်ဘူး”

“မင့် စိတ်တင်းလိုက်စမ်းပါကွာ၊ မင့်အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အတွက်...”

“ဘယ်သူ့အတွက်မှ ငါဒီလိုမလုပ်နိုင်ဘူး”

“ဟေ ... ဒီမှာ အေးဆွေ”

“ဘာလဲ”

ဒီကောင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လိုက်၍ ကျွန်တော့် ဒူးနှစ်လုံးကို ကိုင် ကာ...”

“မင်းနဲ့ငါနဲ့ဟာ ကျောင်း ...”

ဤနေရာ၌ကား ကျွန်တော် သူ့စကားဆုံးအောင် မစောင့်တော့ပါ...။

“ကဲဟေ့ တော်တော့ မင့်ဆန္ဒအတိုင်းပဲ ငါ လုပ်တော့မယ်”

ကျွန်တော် တင်းမာခဲ့သမျှကို ရုတ်တရက်သဲရေကျလျှော့ပစ်လိုက်ပါ သည်။ အကြောင်းမှာ ဒီကောင်သည် ‘ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းပါကွာ’မှ စ၍ ကျွန်တော် တုတ်ကွေးဖျားစဉ် သူ ဆရာခေါ်ပေးရသည်အထိ ပြောနေကျအတိုင်း ပြောပေတော့မည်။ ကျွန်တော့်စိတ် ကျွန်တော်သိပြီးဖြစ်ပါသည်။ ဒီတော့ ဘာ ထူးသေးလဲ၊ ထို့ကြောင့် အချိန်မကုန်ရအောင် စောစောကပင် ကြို၍ လိုက်လျော ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ကျေကျေနပ်နပ်နှင့် နှစ်ယောက်သားဧည့်ခန်းပြန်ရောက်ကြ၍ ကျွန် တော့်နေရာ ပြန်ထိုင်မိသောအခါတွင် ဦးကျော်မင်းက ပြုံးရယ်လျက် ...

“ဆရာ၊ ဆရာ့ကို မိန်းကလေးတွေက ပြောနေတယ်”

ကျွန်တော်လည်း ပေါက်တဲ့နဖူး မထူးတော့ပြီ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စာရေး ဆရာ ပပဝတီအဖြစ်နှလုံးသွင်းကာ ဣန္ဒြေရရနှင့်...

“ဘာလဲ ဦး ...”

“သူတို့ မြင်ဖူးသမျှ စာရေးဆရာတွေထဲမှာ ဆိုရင် ဆရာ အချောဆုံးပဲ တဲ့...”

ကျွန်တော် တော်တော်ကလေး မျက်နှာထားခက်သွားပါသည်။ ဤ
တွင် လူပိန်သလောက် ရဲရင့်သွက်လက်ဟန်ရှိသော စမ်းစမ်းက...

“ဟုတ်တယ်ဆရာ ... ကျွန်မတို့က စာရေးဆရာဆိုရင် အရုပ်ဆိုးတာ
ချည်း အောက်မေ့နေခဲ့တာ အခု ဆရာတွေ့ရမှ...”

ကျွန်တော်က ပြုံးစနဲ့နဲ့နှင့် ...

“ကြက်ဆူပင်တော မင်းမူတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ဗျာ...”

“နို့ပြီး ... ဆရာက စာရေးဆရာနဲ့လဲ မတူဘူး”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ”

“ဟာ... ကျွန်မတို့တွေဖူးတဲ့ စာရေးဆရာတွေဆိုရင် ဆရာလိုတစ်
ယောက်မှ သပ်သပ်ရပ်ရပ်မရှိဘူး။ စုတ်တိစုတ်ဖွားနဲ့ မျက်မှန်တွေကားကားနဲ့၊
ဒါမှစာရေးဆရာနဲ့ တူတယ်ဆိုပြီး သူတို့ကိုယ်သူတို့တမင်လုပ်နေကြသလား
တော့ မသိဘူး။ အလွမ်းစာရေးဆရာ သန်းဆွေဆိုတာများ လူက ပုကွကွနဲ့၊
သူနှုတ်ခမ်းတွေကလည်း ထူလိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်း ပုံကိုက ဒေါက်ဖိနပ်နှစ်ခု
နောက်မြီးချင်းထိပြီး တန်းထားတဲ့အတိုင်းပဲ”

သူနဘေးရှိ နယ်လီနေမျိုးခေါ် ဖက်တီးမလက်ဖြင့် ပုတ်လိုက်ကာ...

“စမ်းစမ်းကဖြင့် ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ပြောရောမဟဲ့”

ဟု ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်၍

“ဆရာ ... ဆရာလဲ ... ဆရာကွယ်ရာကျ သူ အတင်းပြောဦးမှာပဲ
ဆရာ”

“အို... ဒီဆရာတော့ စတိုင်များတယ် ဖိုးလှချင်ဆိုတာကလွဲ ဘာမှ
ပြောစရာမရှိပါဘူးကွယ်”

ဤတွင် ရိုစီခင်ဖြူဖွေးက...

“ကဲ... စမ်းစမ်းက အတင်းပြော ဥပမာကောင်းလှတယ်။ ပြောလက်စ
နဲ့ ဆက်ပြောပါအုံး သာဓုက ဘယ်လို

“ဟာ... သာဓုက အရပ်ရှည်ရှည် အသားပြာညစ်ညစ်၊ လည်ပင်း ငေါက်
စင်းစင်း ကတုံးဆံတောက်နဲ့ လက်ပံတန်းဘူတာမှာ ဆယ်ရက်လောက် မရောင်း
ရလို့ ပြန် ပြန်ဆီပူတိုက်ထားရတဲ့ စာကလေးကြော်ခေါင်းအတိုင်းပဲ...”

“နို့ပြီး ... တင့်တယ်လည်း ပြောပါဦးကွ...”

“တင့်တယ်ကဆံပင်က မြက်တံမြက်စည်း ထောင်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဘာလိမ်းလိမ်း ဘယ်လောက်ဖြိုးဖြိုး၊ ဒေါင့်မကျိုးဘူး၊ စုတ်ဖွားပဲ၊ အဲ... တင့်တယ်မှာ အထူးသဖြင့် ကြောက်ဖို့ ကောင်းတာက မျက်လုံးကွ၊ ကြီးလဲကြီးပေ၊ ပြူးလဲပြူးပေ၊ အရောင်ကလည်း တောက်ပါပေ၊ သူများစိုက် ကြည့်လိုက်ရင် စားတော့မလား၊ ဝါးတော့မလား အောက်မေ့ရတယ်၊ သူရေး တဲ့စာတွေကဖြင့် နုနုနယ်နယ် တီတီတာတာ၊ လူကျတော့ လန့်စရာကွဲ၊ အဲ... ဟော့ဒီဆရာလဲ...”

ကျွန်တော့်ကိုကြည့်၍

“ရေးတဲ့ စာနဲ့လူနဲ့ မလိုက်ဘူးကွ...”

“ဟာ ... ကျွန်မတို့က ပပဝတီဆိုတာ မိန်းမအောက်မေ့နေတာ။ နာမည်ကလည်း မိန်းမနာမည်ပဲ”

မာဂရက် ခင်သန်းမြင့်က ဖြတ်၍...

“ဒါဖြင့် ကဗျာတွေရေးတဲ့ သျှင်သန်းမေဆိုတာလည်း မိန်းမအောက်မေ့ကြမယ်ပေါ့...၊ အမှန်က အသက်ငါးဆယ်ကျော် ဘူတာဖက်တီးမကြီး ဆရာရေ။”

“သျှင်သန်းမေက နာမည်တင်ပါကွာ၊ ဟော့ဒီဆရာကတော့ ရေးတာတွေရော မိန်းမအမြင်၊ မိန်းမအတွေးချည်းပဲ”

ကျွန်တော်မှာ ပပဝတီစာအုပ်ကို ယောင်၍မှ ကောက်ကြည့်ဖူးသူမ ဟုတ်ရကား၊ သူတို့ပြောနေသည်ကို နားမလည်ပါ။ ဘာပြန်ပြောရမှန်းလည်း မသိ။ မျက်စိကြောင်တောင်နှင့်သာ နေရပါတော့သည်။ ဤတွင် ဦးကျော်မင်းက...

“ဒါတော့ မိန်းမတွေဘက်က မိန်းကလေးတွေ မြင့်တင်ချင်တဲ့ စေတနာနဲ့ ရေးတာကိုးကွဲ”

“မှန်ပါတယ် အန်ကယ်၊ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားဖြစ်ရက်နဲ့ မိန်းမတွေ သဘောကို ဒါလောက် သိတတ်မြင်တတ်တာ အံ့ဩစရာပဲ”

“ဒါတော့ကွာ”

နယ်လီဖက်တီးက

“သူ့မိန်းမဆီက မေးမှာပေါ့ကွ”

ဤနေရာ၌ကား အဘယ်ကြောင့်မသိ။ ကျွန်တော်နှေးကွေးမနေနိုင်။

အလျင်အမြန် စကားပြန်ရပေတော့သည်။

“အမယ်လေး မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်လူပျိုပါ...”

“ဆရာအိမ် လှေကားဘယ်နှစ်ထစ်ရှိလို့လဲ”

စမ်းစမ်းက ကောက်၍ ဖောက်လိုက်ရာ...

“ဗျာ... ဗျာ...၊ ဘာလို့လဲ”

ကျွန်တော်မှာ ခပ်ထူထူဖြစ်သည့်အတိုင်း ခဏမျှ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားပြီးမှ

“ဪ... သုံးထစ်ပြည့်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ အောက်ဆုံးထစ်မှာတောင် အုတ်ခုံပဲ့နေပါသေးတယ် ဟဲ... ဟဲ...”

ဟု လျှောချရင် ပြုံးလိုက်ရပါသည်။

ရိုစိဖြူဖွေးက...

“ဆရာက လူပျိုဖြစ်ချင်လွန်းအားကြီးတာနဲ့ သိပ်သိပ်ခုန်ဆင်းလို့ထင် တယ်။ ဟဲ... ဟဲ...၊ ဒါနဲ့ ဆရာ တစ်ခု မေးခွင့်ပြုပါ”

“မေးပါခင်ဗျာ... မေးပါ”

သို့သော် စိတ်ထဲက

“ဖွဟ...၊ ဖြေနိုင်တာ ဖြစ်ပါစေ...”

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာ့ဆီကို စာဖတ်ပရိသတ်က ဆရာ့ဝတ္ထု ကို သဘောကျလွန်လွန်းလို့ ချီးမွမ်းမိတ်ဆက်စာ ရေးကြတာတွေကို ဘာ ကြောင့် စာမပြန်သလဲ...၊ လက်မခံသလဲ၊ နို့ပြီး စာရေးဆရာအချင်းချင်းတွေ မေးတော့လဲ ဆရာ့ကို မသိဘူးပြောကြတယ်”

“ဒါကတော့...”

တင်မောင်ကို ရေချိုးခန်းထဲ၌ ပြောလိုက်သည်ကို သတိရ၍...

“လူသိမခံချင်လို့ တမင်လျှို့ဝှက်နေတာပါ”

“ဘာလို့ လျှို့ဝှက်နေတာလဲဆရာ၊ တချို့ စာရေးဆရာတွေဖြင့် ဘာမ ဟုတ် ညာမဟုတ် စာကလေး တစ်ပုဒ်နှစ်ပုဒ် ရေးရသေးတယ်။ သူ့စာလူသိ တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ‘ဒါ... စာရေးဆရာ ဘယ်သူလဲ’ လို့များပြောလိုက်ရင် ဟာ... တစ်ခါထဲ ထခုန်တော့မလိုလို ထိုင်ရှိခိုးတော့မလိုလို...”

နယ်လီဖက်တီးမက ဖြတ်၍...

“အို... ယူပြောတာလဲ ထခုန်တော့မလိုလို ထိုင်ရှိခိုးတော့မလိုလိုဆို

တော့ မဆက်စပ်ပါလားကွာ”

“ထခုန်တော့မလိုလိုဆိုတာက သူ့ကို စာရေးဆရာ ဘယ်သူလဲလို့ ပြောလိုက်တာကို ဝမ်းသာလုံးဆိုသွားတာကွ၊ ထိုင်ရှိခိုးတော့မလိုလို ဆိုတာက အဲဒီပြောတဲ့လူကို ကျေးဇူးတင်လွန်လွန်းလို့ကွ”

“အင်း ... ရိုစီဟာက အခုမှရှင်းတော့...”

ယင်းသည်အခိုက်ဝယ်...

ဒေါင်... ဒေါင်... ဒေါင်... ဒေါင်...

ထမင်းစားခန်းမှ ငွေမောင်းသံကို ကြားရလေရာ၊ ဦးကျော်မင်းက

“ကဲ... ထမင်းပွဲပြင်ပြီးပြီ၊ လာဆရာ”

ဟုဆိုကာ ကျွန်တော့်ကို တရိုတသေ ဦးဆောင်သွားပါသည်။ ဤ အခါမျိုး၌သာ ကျွန်တော့်ကို ဒေါ်ကြီးစိုးမြင်ပါလျှင် မည်မျှအံ့ဩမည်နည်း။ အကြောင်းမှာ ဦးကျော်မင်းသည် နှယ်နှယ်ရရ လူကြီးမဟုတ်။ သူတူ တင်မောင် ကို လေသံအတိုင်းပြောရပါသော် ဖ.ဆ.ပ.လ လုပ်သမျှကို ထောက်ခံခြင်း၊ အစိုးရ ဘဏ္ဍာတော်ကို ဝန်ကြီးချုပ်က သိန်းသန်းချီ၍ ကောင်းမှုတော်ပြုလျှင် သူက အာဏာပိုင်များနှင့် ကပ်ရပ်၍ ရထားသော အင်ပို့လိုင်စင် အမြတ်ထဲမှ ထောင် သောင်းမျှ အလှူငွေပါဝင်ခြင်းတို့ဖြင့် ‘ဘောဂစည်သူ’ဘွဲ့ကိုပင် ရထားသူ ဖြစ်ပါသည်။

သူ့ထမင်းပွဲကြီးကား ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှပါ၏။ ဟင်း၏ အမျိုးအ မည်တွေကိုကား မိတ်ဆွေမစားရဘဲနှင့် သွားရည်ကျရုံသာ ရှိမည်ဖြစ်၍ ကျွန် တော်မဖော်ပြတော့ပြီ။ ပြင်ဆင်ဖွဲ့စည်းပုံကား ထူးခြားလှပေသည်။ စားပွဲရှည် ကြီးတွင် အားလုံး တစ်စုတစ်ရုံးတည်း ထိုင်ကြသည်ဖြစ်သော်လည်း ဟင်း ခွက်ထမင်းခွက်တို့မှာ သီးခြားစီဖြစ်၏။ ရှိသမျှဟင်းမျိုးစုံ လူတစ်ယောက် လျှင် ခွက်စေ့ရှိ၏။ ပန်းကန်မည်မျှ အသုံးချရမည်ကို မိတ်ဆွေစဉ်းစားကြည့် ပါ။ အားလုံးထဲတွင် ကျွန်တော့်မှာ အခြားသူများထက် ဟင်းနှစ်ခွက်ပိုနေ၏။

အကြောင်းသော်ကား ဦးကျော်မင်းက ...

“သုံးဆောင်ပါ ဆရာ၊ ဆရာတို့ ပညာရှင်တွေက အခါကြိုက်တယ် ကြားဖူးလို့ ကျုပ် တမင်ချက်ခိုင်းထားတာ။ ဟောဒါက တမာရွက်နဲ့ခွေး တောက်ရွက်လက်သုတ်၊ တော်တော်ခါးပါလိမ့်မယ်။ အခါနည်းမှာစိုးလို့ ကျုပ် ရေတောင် မဆေးခိုင်းဘူးဆရာ...၊ သုံးဆောင်ပါဆရာ”

ကျွန်တော်မှာ သူပြောတာတွေ ကြားရသည်နှင့်ပင် ခံတွင်းပျက်၍ သွားပါသည်။ ကြက်သီးထ၍ သွားပါသည်။ ပညာရှိများ အခါကြိုက်သည် ဆိုသောစကား ဟုတ်၊မဟုတ် ကျွန်တော် မသေချာပါ။ တကယ်တန္တိ ဤ အစားတွေ စားရုံနှင့် စာအုပ်မျှမဖတ်ဘဲလျက် တကယ့်ပညာရှိကြီး ဖြစ်သွား ချိမ့်မည်ဆိုပါအံ့လည်း ကျွန်တော့်လက်ဖျားနှင့် တို့လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ လူ ဖျင်း၊ လူပေါ့ဘဝနှင့်ပင် အဆီအဆိမ့်တွေစား၍ နေပါတော့မည်။ သို့ရာတွင် ယခုအခြေအနေကား၊ ပညာရှိများ အခါကြိုက်သည်ဆိုသော စကားကို ယုံ ကြည်သူက ကျွန်တော့်အား ပညာရှိအရာမြောက်စားထားသည်နှင့် ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေတော့ဟု သူ့ကြက်ဟင်းခါးသီးနှင့်သပွတ်ခါးသီးကြော်ချက်ကို တစ် လုပ်မျှ ယူကြိတ်လိုက်ရပါသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်၌ရှိသော တင်မောင်ကိုကို နရင်းထတီးလိုက်ချင်ပါသည်။ ပါးစပ်ထဲက ဟာတွေကို သူ့မျက်နှာတည့် တည့်၊ ထီး ... ခနဲ ထွေးထုတ်လိုက်ချင်ပါသည်။ ခါးလိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်းဗျာ...။

သို့သော် ကျွန်တော် စာရေးဆရာပညာရှိကြီးမှာ အဘယ်လျှင် ဤသို့ ပြု၍ သင့်လျော်ပါအံ့နည်း။ ဒီကောင်ကိုသာ အတွင်းကျိတ်မျက်စောင်းခဲလိုက် ရပါသည်။ ထိုနောက်၌ကား ကျွန်တော် အခြားဟင်းများကိုသာ စားတော့၏။

ယင်းသည်ကို အလိုက်မသိသော ငနဲမျိုးကြီးက လုပ်သေးသည်။ ကြံ ကြံဖန်ဖန်ဗျာ ... မကြားစဖူး ခွေးတောက်ရွက်နှင့် တမာရွက်လက်သုတ် ပန်းကန်ကို ကျွန်တော့်ဘက်တိုးပေးရင်း ...

“လုပ်ပါဆရာ၊ ဘယ်နှယ့် အခါးစားနည်းလှချည်လား၊ အားမနာပါနဲ့ ဆရာ ... ကျုပ်တို့က ဒါစားနိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဆရာ့အတွက် စပယ်ရှယ် လုပ်ထားတာပါ”

ကျွန်တော့်မှာ သူ့မြောက်ပင့်ချက်ကြောင့် တစ်ဇွန်းကော်ယူလိုက်ရဦး တော့မလိုဖြစ်ပြီးမှ... တော်ပါသေး၏။ ရုတ်တရက် အကြံရပေ၍

“ဩ... နေပါစေဦး၊ အခုတလော ကျွန်တော် လေတွေကန်ပြီး နားတွေ အူနေလို့ အခါးစားလျှော့ထားရတယ်၊ ကြိုက်တော့ အင်မတန် ကြိုက်တာပဲ”

“ဩ... ဟုတ်လားဆရာ ဒါဖြင့် သည့်ပြင် ဟင်းတွေသုံးဆောင်ပါ။ ဘယ်နှယ် ဟင်းချက်ဟင်းစပ်တည့်ရဲ့လား ...၊ ခံတွင်းတွေရဲ့လား ဆရာ”

“တွေပါတယ်ဦး အင်မတန် ကောင်းပါတယ်”

“ကျုပ် ထမင်းချက်ကိုမြင်ရင်တော့ ဆရာအံ့ဩမှာဘဲ”

သောက်မြင်ကပ်ကပ်နှင့် ‘ချိုပေါက်နေလို့လား ...’ဟုမေးလိုက်ချင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ...

“ဘာကြောင့်လဲဦး ...”

“ဟာ ... အသက်အရွယ်လဲ တယ်မကြီးသေးဘူး။ နို့ပြီးတော့ မိန်းကလေး၊ သွား ... ဆွာမိ မင့်မမကို ခေါ်ခဲ့စမ်း”

စားပွဲထိုးကုလားကလေးကို လွှတ်လိုက်ရာ မကြာမီ၌ ဣန္ဒြေရရနှင့် ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရောက်လာပါသည်။

ဤသူငယ်မကို တင်မောင်ကို ကြိုက်သည်မှာ ဘာမျှအံ့ဩစရာမရှိပါ။ လူများအိမ်၌ အစေခံထမင်းချက်မို့သာ၊ အကယ်တန္တိ ကြေးရတတ်သား သမီးဖြစ်၍ ရင်ကြီး တင်ကြီး လေ့ကျင့်ခန်းသာယူပြီး မယ်ပြိုင်ပွဲတွေ ဝင်မည် ဆိုလျှင် မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုခုတွင် မျက်နှာဖုံးရှင် ဖြစ်နိုင်မည့် ကျန်အင်လက္ခဏာ ရှိပါပေ၏။

ထမင်းပွဲပြီး၍ အချို့ပွဲ ရောက်ကြသောအခါ ဦးကျော်မင်းမှာ ဝမ်းဗိုက်ကြီးဖောင်းကားလျက်၊ စားသောက်ကောင်း၍ အလွန်ပင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေဟန်တူပေသည်။

“ဒါ ဆရာကျေးဇူးပဲဆရာ၊ အရင် တစ်လလောက်ဖြင့် မစားချင် မသောက်ချင်နဲ့ အိပ်ရာထဲလဲပြီး နာတာရှည်လိုဖြစ်နေတာ၊ ဆရာဝတ္ထုတွေ ဖတ်လိုက်ရမှ အသိဉာဏ်ပွင့်လင်း အတွင်းစိတ်ဓာတ် ကြည်လင်လာပြီး အခုလို ပြန်စားနိုင်သောက်နိုင်တာဆရာ၊ စာပေဟာ စိတ်ရဲ့ အာဟာရဆိုတာ တယ်မှန်တာပဲ၊ ဪ ... ဒါနဲ့ တင်မောင်ကို”

ဟု သူ့တူကို လှမ်းကြည့်၍

“သွားဟေ့ ငါအိပ်ခန်းထဲမှာ တို့မနေ့ကဖတ်တဲ့ စာအုပ်သွားယူခဲ့စမ်း”

ဟုဆိုပြီး ကျန်တော့်ဘက်ပြန်လှည့်ကာ

“ဒီမှာဆရာ ... ခရစ်ယာန်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ကျုပ်ကို “ခင်ဗျား တို့ဗုဒ္ဓဘာသာတွေဟာ ပါဏာတိပါတာ ဘာညာဆိုပြီးတော့အသားတွေ စားနေတာ ဘာထူးသလဲ။ သတ်တဲ့လူက ခင်ဗျားတို့ စားလို့သတ်ရောင်းတာ။ ခင်ဗျားတို့မစားရင် အပင်ပန်းခံပြီး သူ့ခမျာသတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ဘုရားက ပါဏာတိပါတာ ကံဟောတာ ဘာထူးသေးလဲ။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း စားတာပဲ” ဆိုတဲ့စကား မချေပနိုင်ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ဆရာ

စာဖတ်လိုက်မှဘဲ ဆရာကြီးကို ပြန်ပြောဖို့ ရတော့တယ်”

ဟု ပြောပြီးနောက် စာအုပ်ကိုင်ထွက်လာသော တင်မောင်ကိုအား...

“ကဲဟေ့ ... ငါမနေ့က မင့်ကို မျဉ်းတားထားခိုင်းတာတွေကို ဖတ်ပြစမ်း၊ ဒီသူငယ်မတွေ ဗဟုသုတရသွားအောင်”

ဤတွင် သူ့စာတော်ဖတ် တင်မောင်ကိုသည် သူ့ဦးကြီးကို ‘ကဲ ရန်ကော... ဟူသော အမူအရာနှင့် မျက်စောင်းတစ်ချက်ခဲလိုက်ပြီးနောက်၊ စာမျက်နှာကို လှန်လှောရှာဖွေကာ မဖတ်ချင် ဖတ်ချင်နှင့်...

“အသက်ကြီးကော ဟတ္တမဖြစ်ရတော့ဘူးလား မြရဲ့၊ ဟဲ... ဟဲ၊ ငါးမှာ အမျက်ကြီးလေ အဆစ်ကြီးလေတဲ့၊ လူမှာလဲ ဟဲ.... ဟဲ၊ အသက်ကြီးလေ...”

သူ့တူကို စာဖတ်ခိုင်းပြီးနောက် ဆေးလိပ်မီးညှိနေသော ဦးကျော်မင်းသည် ရုတ်တရက် မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးဖြစ်ကာ...

“ဟေ့... ဟေ့... ဒါမဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းလုပ်လိုက်ရင် အရမ်းချည်းပဲ ငါလခွီး ...”

ကလေးမများမရယ်ရန် ပြုကြသော်လည်း ခွီး ... ခွီး အသံများထွက်လာကြသည်။

သို့သော် တင်မောင်ကိုမှာ သူ့နဂိုအတိုင်း မထိလေးစားအမူအရာနှင့်...

“နို့ ... ဦးကြီး မနေ့က ဒါပဲ ကျွန်တော့်ကို အောက်က လိုင်းတားမှတ်ခိုင်းထားတာပဲ”

“အို ဒါဖြင့် ဟိုတစ်နေ့က စာအုပ်ကွ သွားပြန်ယူခဲ့...”

ဤတွင်မှပင် အမှန်ကို ရပေတော့သည်။ တင်မောင်ကိုသည် နောက်ယူလာသော စာအုပ်ကိုလှန်ကာ...

“ဒီစကားဟာ စိတ်အကြောင်း နားမလည်သူတွေရဲ့ စကား။ ငါတို့ မြတ်စွာဘုရားဟာ သည့်ပြင် ဘုရားတွေကို အာဏာနဲ့ ပညတ်တာမဟုတ်ဘူး။ သူ့အသက်သတ်တာ မကောင်းဘူး။ လူကို ယုတ်နိမ့်စေတဲ့ သဘောတရားကို ဘုရားသခင်မြင်တော်မူလို့ ဟောတာ ... ‘မသတ်ကြနဲ့ သတ်လျှင် ငရဲ ငါ့အမိန့်’ လို့ ဆိုပြီးပေးတဲ့ အာဏာမဟုတ်ဘူး။ အသက်ရှိတဲ့ သတ္တဝါတစ်ခုကို ကိုယ်တိုင်၏ ပယောဂဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်၏ လက်နက်ဖြစ်စေ၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာသတ်တဲ့အခါ သတ်တဲ့လူရဲ့စိတ်မှာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ဆိုးယုတ်တဲ့ အသွင်အမှတ်ကို ဖြစ်စေတယ်။ သည်လိုစိတ်မှာ ရန်ရင့်”

ကြမ်းတမ်း ဆိုးသွမ်းတဲ့အဖြစ်ကို ရောက်တဲ့အခါမှာ နူးညံ့တဲ့ သူတော်ကောင်းတွေရဲ့ အစုအဝေးထဲကို မဝင်ဆန့်တော့ဘူး။

“သူတော်ကောင်းထဲမှာ မဝင်ဆန့်ရင် သူယုတ်မာတွေ၊ မိမိလိုကြမ်းကြုတ်ရက်စက်သူတွေရဲ့ အစုအဝေးထဲသာ ရောက်တော့တာပဲ။ အဲသည်လို ရောက်တာကို ငရဲလို့ခေါ်ရတာပဲ။ ဒီလူမှာ အသေဝနာစဗာလနံ၊ ပဏ္ဍိတာနဉ္စ သေဝနာဆိုတဲ့ မင်္ဂလာတရားတော်နဲ့ တို့ဝေးရော၊ အမဲသား၊ ဝက်သား စားတဲ့ လူတွေရဲ့စိတ်ထဲမှာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ အမှုအရာဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူး။ သွေးတွေသံတွေကိုကြည့်ပြီး မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ နွားရဲ့ လည်ကို လှီးတဲ့လူရဲ့စိတ်မှာသာ ကြမ်းကြုတ်တဲ့ သဏ္ဍာန်ဖြစ်နေတာဘဲ။ သည်အတွက် စားသူနဲ့သတ်သူ အပြစ်မတူနိုင်ဘူးဆိုတာ သိရတယ်...။ ငါတို့ မြတ်စွာဘုရားဟာ အကြောင်းတရား အကျိုးတရားတွေကိုသာ ဟောတာ။ ဘာမလုပ်နဲ့ ညာမလုပ်နဲ့လို့ အမိန့်ပေးနေတာ မဟုတ်ဘူး။

“ရက်စက်တဲ့အမှုပြုရင် ပြုသူရဲ့စိတ်မှာ ရက်စက်တဲ့သဏ္ဍာန်ထင်ရမယ်...။ ဒီသဏ္ဍာန်ဟာ မကောင်းတဲ့သဏ္ဍာန်ဖြစ်တယ်။ သူတော်ကောင်းများအထဲမှာ မဝင်ဆန့်တဲ့သဏ္ဍာန်သိရဲ့လား...။ ဒီလိုစိတ်၏သဘောကို မတွေးတောတတ်ကြတဲ့ လူတွေသာ စားသူရှိတဲ့အတွက် သတ်သူရှိတာ။ ကိုင်းကျွန်းမှို ကျွန်းကိုင်းမှို၊ ဒါကြောင့် သတ်သူနဲ့စားသူဟာ အတူတူပဲလို့ပြောကြတာ။ နားလည်မလား အချစ်ကလေးရဲ့...”

ဟု ဆိုကာ ဘုန်းကြီးလူထွက် အသစ်စစ်စက်ကလေးသည်

“ငါ ခုမှလွေးရတဲ့ မာတုဂါမ ကလေးရယ်လို့...”

“ဟေး ... ဟေး တော်တော့ကွာ”

ဦးကျော်မင်းသည် ရုတ်တရက်အော်လိုက်ရကာ...

“ဒီကောင် ဘာမှ ဇောက်မှန်းကမ်းမှန်း မသိဘူး။ ဒီမှာ မိန်းကလေးတွေနဲ့...”

ကလေးမတို့က ခိုးခိုခိုခို ရယ်ကြလေသည်။

ဦးကျော်မင်းက မျက်နှာထားခပ်ပျက်ပျက်နှင့် ဆက်လက်ပြီး...

“ဆရာက တရားပြတဲ့နေရာမှာ ဒါမျိုးတွေ ထည့်ရေးရတာက လူငယ်တွေဖတ်ချင်အောင် တမင်လုပ်ရတာ မဟုတ်လားဆရာ”

ကျွန်တော် ...

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဪ... ဝတ္ထုရေးရတာများ လောကီ လောကုတ္တရာ နှစ်ဖက်စုံမှနော် ဆရာ...”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်တော် ဤမျှသာ ဖြေနိုင်ပါသည်။ မတော်မတဲ့ တရားဓမ္မတွေ မေးနေ ဒုက္ခ...။

ထိုနောက် ခေတ္တမျှ စကားပြောနေစဉ် ရိုစိဖြူဖွေးက...

“ဒါထက် ဆရာမေးရဦးမယ်၊ အရင်လက ဆရာရေးလိုက်တဲ့ ‘ချစ်သက်သေ’ ဝတ္ထုဟာ တကယ့်အဖြစ်အပျက်လားဆရာ...၊ ကောင်မလေးဟာ သိပ်သနားစရာကောင်းတာပဲ၊ ကောင်လေး မသေလဲဖြစ်သားနဲ့ ဘာလို့ သတ်ပစ်လဲဆရာ”

ကျွန်တော် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိပါ...။ ပြုံး၍သာ နေရပါသည်။ ဤတွင် နယ်လီဖက်တီးမက...

“ဟဲ့... ရိုစိကလည်း နာမည်ကိုက ‘ချစ်သက်သေ’ ဆိုတော့ တစ်ယောက်တော့ သေပေးမှပေါ့ကွ၊ နို့မဟုတ်ရင် ဒီနာမည်နဲ့ မကိုက်ညီဘဲ ‘ချစ်သက်ရှင်’ ဖြစ်နေမှာပေါ့ကွ၊ အလွမ်းဝတ္ထုရေးတယ်ဆိုတာ ဒီလိုဘဲ လူသတ်ရတယ်။ လူသတ်ရဲမှ အလွမ်းဝတ္ထုရေးဆရာဖြစ်တာ။ စိတ်မချမ်းသာစရာတွေ အမြဲတမ်းတွေးနေနိုင်မှ အလွမ်းဝတ္ထုရေးနိုင်တာ။ ကြည့်ပါလား၊ ဆရာသန်းဆွေတို့များ စိတ်မသက်သာစရာတွေကို ဘယ်လောက်တွေးနေသလဲဆိုရင် သူ့မြင်ရတာနဲ့ ငိုချင်စိတ်ပေါက်တယ်။ သူ့နာမည်ကိုတောင် ဆရာသင်းချိုင်းကုန်းလို့ ပြောင်းပစ်ဖို့ကောင်းတယ်”

စမ်းစမ်းကဖြတ်၍

“ဟေ့... ဒါနဲ့ ယူတို့ကြားကြလား ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဆရာသန်းဆွေနဲ့ ကြိုက်လို့ ကောင်မလေးက သူ့မေမေကို ပြောပြတော့တဲ့ မအေက “အေ ... ညီလူက အလွမ်းစာရေးဆရာ သိပ်တော်တာပဲ။ သူ့မြင်တာနဲ့တောင် ဒီရတယ်ဆိုတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ သမီးရယ်၊ အိမ်ပေါ်မှာသာတင်ထားသလို နေမှာပေါ့...” ဆိုတာနဲ့ ဆရာသန်းဆွေ မစွဲဖြစ်တာတဲ့ကွ”

ဟု ပြောပြီး ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်၍

“ဆရာလည်း အလွမ်းဝတ္ထုတွေ သိပ်မရေးနဲ့ ဆရာသန်းဆွေလို ဖြစ်

နေဦးမယ်...”

ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်တော်ပြုံးနေရပါသည်။

သူတို့လည်း ရယ်မောကြပြီးနောက် မာဂရက်ခင်သန်းမြင့်က

“ဆရာ ... အခု ဘာဝတ္ထုရေးနေလဲ”

ကျွန်တော် ဘာဖြေရမှန်းမသိ၊ သို့သော်...တော်ပါသေး၏။ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် အကြံပေး၍....

“ရေးတော့ ရေးနေတာပဲ၊ နာမည်မပေးရသေးဘူး”

“ဪ... ဆရာက ရေးပြီးမှ နာမည်ပေးတာလား၊ တချို့က အမည် ပေးပြီးမှ ရေးကြသတဲ့”

“ဒါတော့ အဆင်သင့်သလိုပေါ့လေ”

“ဆရာ ဝတ္ထုရေးသင်ပေးနိုင်ပါ့မလား”

ဤနေရာကား ကျွန်တော်ပြုံးရုံမှတစ်ပါး ဘာမျှမပြောနိုင်..

ကဲ... ကြာလျှင်လည်း ကျွန်တော်ခက်ချေတော့မည်။ သူတို့ကလည်း မိန်းကလေးများပီပီ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာတွေ စပ်စုကြပေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ကိစ္စတစ်ခုရှိ၍ ပြန်ပါရစေတော့ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ထိုင်ရာမှအထ တွင် မာဂရက်ခင်သန်းမြင့်သည် တစ်ခုခုကို ရုတ်တရက်သတိရဟန်ဖြင့်

“ဪ... ခဏလေးနေပါဦးဆရာ”

ဟု ဆိုပြီး အခန်းတစ်ခုထဲ ဝင်သွားပါသည်။ ပြန်ထွက်အလာတွင် လက်ထဲ၌ လှပသောစာအုပ်ကလေး လေးခုကိုင်လာလျက်...

“ဒီမှာ ဆရာ၊ ကျွန်မတို့ စာအုပ်၊ ဆရာ့အောက်တိုဂရပ်ဖ် ရေးပေးပါ ဆရာ”

ဟု ဆိုကာ ကားထဲသို့ လိုက်ထည့်၍ ပေးလိုက်ပါသည်။ ရှုပ်လဲရှုပ် တဲ့ ကောင်မလေးတွေ လင် မြန်မြန်ရပါစေဗျာ၊ ဒါမှ လူများတွေ လျှောက်ပြီး အောက်တိုဂရပ်ဖ် ရေးခိုင်းတဲ့ အလုပ်ရပ်သွားမယ်။

စိတ်ခပ်လေးလေးနှင့်ပင် အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါတွင်....

“ပေါ်အူးရေ မင့်စနက်က ခက်တာကွ”

ဟု အစချီပြီး ကျွန်တော် နှစ်ရှည်လများ မကြိုးစားရဘဲနှင့် နာမည် ကျော်စာရေးဆရာကြီး ပပဝတီဖြစ်လာပုံနှင့် တွေ့ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက် ကိုပြောပြကာ...

“အဲဒါပဲ ပေါ်အူးရေ...၊ ငါ ကောင်းဖို့လား၊ ဆိုးဖို့လားတော့ မပြော တတ်ဘူး”

“ကောင်းဖို့က... နည်းပါတယ်ဆရာ”

“ဒီတော့... မင်း ဘယ်လိုလုပ်စေချင်လဲ”

“ဆရာ့ သူငယ်ချင်းကိစ္စ အောင်မြင်တဲ့အခါမှာမဟုတ်တဲ့အကြောင်း ပြန်ရှင်းဖို့ပဲ၊ ဒီအတွင်းမှာတော့ လူသိနည်းနိုင်သမျှနည်းအောင် အခုနေဆရာ နဲ့ တွေ့သွားကြတဲ့ သူငယ်မ လေးယောက်ကို တစ်ဆင့်မပေါက်ကြားအောင် ပိတ်ဖို့လိုတယ်ဆရာ”

“အေး ... ဟုတ်ပြီ...၊ ဒါနဲ့ ... သူတို့ ရေးပေးလိုက်တဲ့ အောက်တို စာအုပ်တွေလည်း ရှိသေးတယ်ကွ၊ ငါဘယ်လိုရေးရမှန်းမသိဘူး”

“သူတို့ စာအုပ်တွေထဲ ဟိုလူဒီလူ ရေးထားကြတာတွေ ရှိမှာပေါ့ ဆရာ အဲဒါတွေကြည့်ပြီး သင့်လျော်အောင်ရေးပေးလိုက်တာပေါ့ဆရာ”

“အေးကွာ ... ဒီအတိုင်းလုပ်ရတော့မှာဘဲ”

ထိုည ထမင်းတဝ စားသောက်ပြီးသောအခါ၌ ကျွန်တော်သည် ပေါ် အူး အကြံပေးသည့်အတိုင်းပင်... ကလေးမတို့၏ အောက်တိုဂရပ်ဖ်စာအုပ် များကို ဖွင့်ကာ စာရေးဆရာဆိုသူတို့၏ ရေးပုံသားပုံကို ကြည့်ရပါသည်။

သူတို့ စာအုပ်ကလေးများမှာ ဖြူနီပြာဝါ ရောင်စုံကြွေချောတို့ဖြင့် သူတို့ ကလေးများကဲ့သို့ပင် စိမ်ပြေနေပြေ လှန်ကာလှောကာ ရှုချင်စရာ ကောင်းပါ သည်။ ဖလတ်လတ်မြည်အောင် အမြန်လှန်ကြည့်သောအခါ၌ကား ဝါတစ် ချက် ပြာတစ်ကွက်ပန်းရောင်စွက်၍ ကြက်ဥအရောင် တိမ်တောင်သဖွယ် သူတို့အရေးကျယ်၏ဆိုဘိသို့ သဘောပေါက်စရာ တွေ့ရပါသည်။

“ဟေ့... ပေါ်အူးရေ...၊ စာရေးဆရာတွေ နာမည်လဲ ငါမသိကွယ်... ဒီထဲရေးထားတဲ့ လူတွေက အများကြီး ...။ သူတို့အဘော် ဘယ်နှယ်လုပ် ရွေးပါ့မလဲ”

“မခက်ပါဘူးဆရာ...၊ စာရေးဆရာတွေနာမည်က ရိုးရိုးလူနာမည် မဟုတ်ဘဲ မြေပြင်ဝေဟင်က သက်ရှိသက်မဲ့တွေကို နာမည်ဝိသေသနတပ် ဆင်ထားကြတာဘဲ၊ တချို့က ပါဠိတွေ၊ ဥပမာ... သာဓု... သုခ...”

“အမယ်... ဒါဘုရားရှိခိုးတွေထဲကပဲ၊ သူတို့က ဘုရားတရားကြည့် ညိုဟန်တူရဲ့....”

“နို့ပြီး ရွှေမြား၊ ရွှေဓား၊ ရွှေလှံ ဆရာ...”

“အမယ် ... လက်နက်ရွှေတပ်လို့ ... သူတို့ကလူမိုက်စိတ်ရှိတယ်နဲ့ တူတယ်”

“နို့ပြီး ... ငွေဥဒေါင်း၊ လင်းယုန်နီ ဆရာ ...”

“ဟား ... တိရစ္ဆာန်ပါလား ...၊ ငှက်တွေ ... အရောင်ခြယ်လို့...”

“နို့ပြီး ... တာရာ၊ ကြယ်နီ ဆရာ ...”

“အမယ် သူတို့က အာကာသ လောကဓာတ်က နက္ခတ်တွေပါလား၊ သူတို့ နာမည်အတိုင်းဆိုရင် အဝေးမြော်စိတ်ကူးယဉ်တွေ ရေးမယ်ထင် တယ်...”

“ကြယ်နီကတော့ မဟုတ်ပါဘူးဆရာ၊ တံငါတွေ ဘဝကိုရေးရတာ အင်းတော အိုင်တောကကို တက်တယ်မရှိဘူး။ စာရေးဆရာတွေကို သူတို့ နာမည်နဲ့ ရေးတာနဲ့ ဖမ်းမလို့မရဘူးဆရာ...၊ အရင် ဆရာတက်တိုးက ပဒေသာမဂ္ဂဇင်းမှာ ‘သမုဒယ’ ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုရေးတော့ တချို့စာရေးဆရာတွေ က ပြောကြသေးတယ်။ နာမည်က တက်တိုးဆိုပြီးတော့ ဘာမှ မတိုးတက် ဘူး။ အလကား ရှေးအယူအဆ ဥစ္စာစောင့်စတဲ့ ဝိညာဉ်လောကကို ထောက် ခံနေတယ်တဲ့”

“ဟ... ဒါတော့ သူ့နာမည်ကိုက တိုးတက်မှ မဟုတ်ဘဲ။ တက်တိုး ဘဲကွ...၊ ဘာများ တက်တိုးမယ်တော့ မသိဘူး။ မော်တော်ကား တက်တိုး ရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ”

“နာမည်တွေက သူတို့စိတ်ကူးရှိရာ ယူကြတာပဲဆရာ၊ တချို့ရှိသေး တယ် မြို့နာမည်ပါ တွဲယူထားတာ... ဗန်းမော်တင်အောင်တို့၊ ဗန်းမော် ညိုနွဲ့တို့”

“အမာ ... ဗန်းမော်တစ်မြို့လုံးပါ သူတို့ အမေမိုက်ထဲက ထွက်လာတဲ့ အတိုင်းပဲ”

“နို့ပြီး ... ရာဇဝင်ပုံပြင်ထဲက ယူတာတွေလဲ ရှိသေးတယ်ဆရာ ဥပမာ မင်းရှင်နောင် ... တင့်တယ်.....”

“အောင်မာ တင့်တယ် ဆိုတဲ့နာမည်များ ခံယူတဲ့လူရှိသေးလားကွယ်။ သူပုံပြင်ထဲမှာဖြင့် ကောင်းကျိုးပေးတဲ့ နာမည်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဆင်း ဆင်းရဲရဲနှင့် ပန်းဘဲထုစားနေရတဲ့အထဲ နှမတွေ ရှင်ဘုရင်အသိမ်းခံရပြီး...”

ဖိုကျင်ထိုး အသတ်ခံရရှာသေးတယ်။ အဲသည်လောက် ကြမ္မာဆိုးတဲ့လူ... ဟေ့... ဒီမှာပေါ်အူး”

“ဆရာ”

“အခုနယ် ငါသာ ဝန်ကြီးချုပ်လောက် ဖြစ်ရင်ကွယ်”

ဤနေရာ၌ ပေါ်အူးအား စကားမဆက်မီ မိတ်ဆွေကို မှာကြားထားရ ဦးမည်။ ကျွန်တော် ယခုစကားပြောနေချိန်မှာ ညစာထမင်းစားပြီးခါစဖြစ်၍ အဘယ်သို့နေမည်ကို မိတ်ဆွေသိပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့် စကားကို မိတ်ဆွေကြား၍ မလျော်ဘူးဆိုပါက ခွင့်လွှတ်တော်မူပါရန်။ “ပဒေ သရာဇ် ဆန်တယ်ပဲ ပြောချင်ပြော၊ ကဲဟေ့... တင့်တယ်၊ ရှေးရာဇဝင် အတိုင်း ပဲကွ” ဆိုပြီး သူ့နှမတွေ အကုန်သိမ်းယူရမယ်၊ဒါပေမဲ့ ငါက ဟို ရှင်ဘုရင်လို တော့ မရက်စက်ပါဘူးကွယ်။နို့ပြီး အခုနယ်မှာ ဒို့ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး ဦးဘဆွေကလည်း စိတ်ချရတယ် မဟုတ်လား။ တင့်တယ်လို့လူ တော့ခိုဦး တော့ ဘာမှ ဂရုစိုက်စရာမရှိဘူး”

“ဒီတင့်တယ်ကလည်း တော့ခိုမယ့်လူ မဟုတ်ပါဘူးဆရာ”

“အေး...ဒီတော့... ငါက သူ့ကို ပါတီဝင်ခိုင်းပြီးတော့ အမတ်တစ်နေ ရာ လုပ်ပေးလိုက်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီကောင်က တင့်တယ်ဆိုတော့ ဗလ ကောင်းလိမ့်မယ်ကွ၊ ငါ့ သက်တော်စောင့် ခန့်လိုက်မယ်”

“ဒီတင့်တယ်က ခါးချည့်ပိန်ညောင်လေးဆရာ”

“ဟေ...ဒါနဲ့ သူက ဒီနာမည် ဘာပြုလို့ ယုံတာလဲ...၊ သူ့ရုပ်ဆင်း သဏ္ဍာန်က လှပတင့်တယ်ရှုချင်ဖွယ် ကောင်းလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဆရာ၊ ရုပ်ကလည်း လူချောဆိုတာနဲ့ တခြားစီပါ”

“ဟင်...ဒါဖြင့် သူ့ဟာက...ဒီနာမည်နဲ့ ဗလရော၊ ရူပရော တစ်ကွက် မှ မကိုက်ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့ သူက ဉာဏသမား ဆိုတော့... ကိစ္စခိုင် သကြားအုပ်တဲ့သဘော၊ သီလကြောင် ပုတီးစွပ်တဲ့သဘောမျိုးနဲ့ ဒီနာမည် ယူဟန်တူပါတယ် ဆရာ”

“အေးကွယ်... အများအားဖြင့် အမြင်နဲ့အကြားနဲ့ တခြားစီဖြစ်နေတတ် တာပဲ၊ ငါ မန္တလေးသွားတုန်းကကော မာလာဆိုတဲ့ စာရေးဆရာမ တွေ့ခဲ့ တယ်...။ သူကလည်း နာမည်နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ...။ အမ်-အေ မတ်အုံးဆို

တာကကော...နာမည်ကသာ 'မတ်အုံး' လူကတော့ 'ကိုင်းချင်'နေပြီ။ တယ် မမာတာကိုကွ။ 'ကြည်မြ'ဆိုတဲ့ ငနဲတွေပြန်တော့လည်း...ငါ...သူ့မြင်ရတာနဲ့ စိတ်ကို 'နောက်ကျိ' သွားတာပဲ...။ လူက ပုကွကွ၊ပြောင်ရွတ်ရွတ်နဲ့ ရွှေဥ ဒေါင်းတို့၊ မြမျိုးလွင်တို့ကျတော့၊ ဟာ...ပြော...မပြောချင်တော့ပါဘူးကွာ...၊ အမယ်...အမယ်..ဒီမှာ” ကျွန်တော်သည် ကလေးမတစ်ယောက်၏ အော်တို စာအုပ်ကိုလှန်ကြည့်နေရာမှ ဖြတ်၍...

“စာရေးဆရာ ရန်အောင်ဆိုပါလားကွ...သူကကော”

“သူကလည်း...ရန်အောင်ဆိုပြီး မယားနဲ့ရန်ဖြစ်လို့ ခဏခဏ အိမ်က ဆင်းပြေးရတဲ့လူပေါ့...”

“အမယ်... သူ ဒီအော်တိုထဲမှာ ရေးထားတာက (ပတ်ဗလစ်ရှာတွေ မော်တော်ကားစီသလို၊ စာရေးဆရာလည်း မော်တော်ကားစီးချင်တာပဲကွ၊ ရန်အောင် ၁၈-၉-၅၁)တဲ့၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ သူ့ဆန္ဒ ဖွင့်ဟရှာတယ်....”

“အင်း...ဒီငနဲကလည်း ကြည့်ပါဦး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြော်ငြာရှာ တယ်...('နှင်းဦး' ရေးဝတ္ထုများကို လက်မလွတ်တမ်းဖတ်ပါ၊ အလွန်ကောင်း ပါသည်။ နှင်းဦး ၅-၁၁-၅၁)တဲ့ ...”

“အဲ...သူကတော့ လူငယ်နဲ့တူသကွ၊ (မသိဘူး ... မမြင်ဘူးပဲနဲ့ ဒီ အမှတ်တရစာအုပ်ငယ်မှာ ရေးခွင့်ရတဲ့အတွက် ဝမ်းမြောက်မိပါတယ်။ မင်း ရှင်)တဲ့၊ သူက ဒီသူငယ်မ ဓာတ်ပုံကြည့်ပြီး ဒီစာအုပ်မှာရေးရတော့ အတော် ကြည်နူးဟန်တူတယ်ကွ....”

အကြောင်းမှာ ဤစာအုပ်ငယ် ပထမမျက်နှာတွင် ကလေးမ၏လှပ သော ဓာတ်ပုံနှင့်အောက်က ('ဘဝတု သဗ္ဗမင်္ဂလံ'ပါရှင်၊ ရိုသေစွာ တောင်းပန် အပ်ပါသည်။ ဤ 'အမှတ်တရ' စာစောင်အတွင်း၌ နှစ်သက်ရာစာပေတို့ကို ရေးသားပေးပါရန်)

နှစ်သက်ရာ စာပေတို့ကို ရေးသားကြပေသည်။ အချို့မှာ မိမိတို့ နှစ်သက်ရာဝါဒကို သင်တန်းပေးသော စကားလုံးများအတိုင်း ဖောက်သည် ချထားခြင်း၊ အချို့မှာ မိမိဖြစ်စေချင်ရာကို သြဝါဒ ပေးထားခြင်း၊ အချို့သည် ၎င်းစာတို့ကိုကြည့်၍ ပြောင်လှောင်ထားခြင်း၊ အချို့မှာ စာအုပ်ရှင်ကလေးမ ကို ဂေါ်ရည်သွေးထားခြင်း စသည်တို့ကို တွေ့ရလေရာ၊ အချုပ်မှာ ကိုယ်ထင် မြင်ရာ ရေးနိုင်သည်ဖြစ်သောကြောင့်၊ ကျွန်တော်လည်း သူတို့စာအုပ်၌ စိတ်

ကူးရရာ လေးမျိုးကို ရေးပြီးနောက် 'ကျွန်တော် ပပဝတီဆိုတာ အခြားသို့ မပေါက်ကြားပါစေနှင့်ဆိုသော အရေးတကြီးစာနှင့်တကွ နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ပေါ်အူးအား သူတို့နေထိုင်ရာ ဘင်တန်ဟောင်းသို့ လွှတ်လိုက် ရလေ၏။

အာန်း (၃)

လောကကြီးကား အံ့ဩစရာကောင်းလှဘိသည်။ မဖြစ်စေချင်တာမှ ဖြစ်တတ်၏။ ဤနေရာ၌ ကျွန်တော်က ဆိုချင်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်စောင်မျှ မထိုးဘဲ 'ထိမပေါက်ပါစေနဲ့... ထိမပေါက်ပါစေနဲ့' ဟု ရည်းစားနှင့် ပထမတစ်ကြိမ်တွေ့ခါစ အပျိုမကလေး ရင်တုတ်ဒိတ်ဒိတ်ခုန်သကဲ့သို့ တဖွဖွ ရေရွတ်နေပါက ထိဖွင့်သောနေ့၌ထိလက်မှတ်တစ်စောင်သည် အိတ်ထဲသို့ လေနှင့်လွင့်ပါလာပြီး သိန်းထိပေါက်လိမ့်မည်ထင်သည်။ ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်သည် ဘယ်မိန်းကလေးကိုမျှ မဂေါ်ဘဲ 'ငါမိန်းမ မရပါစေနဲ့ ... ငါမိန်းမ မရပါစေနဲ့' ဟု ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမမီးဖွားခါနီး စုတ်ဖြုတ်သတ်သလို တတွတ်တွတ်ရေရွတ်နေပါက၊ တစ်နေ့သ၌ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်၏ ကားတင်ခြင်းကို ခံရလိမ့်မည်ထင်သည်။ အမေရိကန်သည် ငြိမ်းချမ်းရေး အတွက်ဟုဆို၍ ယခုကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်မှာ ပြုမူနေသည်ကို ရပ်စဲကာ၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ် အိတ်ဇောပေါက်မှ တဖောက်ဖောက်မြည်သလို၊ ကမ္ဘာတစ်ခုလုံး မီးဟုန်းဟုန်းတောက်ပါစေ၊ ကမ္ဘာတစ်ခုလုံး မီးဟုန်းဟုန်းတောက်ပါစေဟု တပြစ်ပြစ်ရေရွတ်နေပါက ဧကန်အမှန်ပင် ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးကိုရလိမ့်မည်ထင်ပါသည်။

အကြောင်းသော်ကား၊ ယခု ကျွန်တော့အဖြစ်ကိုဘဲ ကြည့်ပါတော့၊

ပပဝတီဖြစ်ကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမျှ မသိပါစေနဲ့ဟု ကလေးမလေးယောက် အားအရေတကြီးတောင်းပန်မှာကြားတားမြစ်လိုက်ခါမှ ငါးရက်မျှအကြာတွင် ကျွန်တော့်အိမ်လိပ်စာနှင့် စာတစ်စောင်ရောက်လာပါသည်။

ဆရာပပဝတီရှင်.....

ဆရာတော့ ဝေ့ကို စိတ်ဆိုးတော့မှာပဲ ထင်တယ်။ အို... ဆိုးချင်လဲ ဆိုးပါတော့လေ...။ ဝေ့ရဲ့ မချုပ်တည်းနိုင်မှုပဲ၊ ဝေဟာ ဆရာရဲ့ဝတ္ထုတွေ ကြိုက်လွန်လွန်းလို့... ချီးမွမ်းမိတ်ဆက်စာတွေအစောင်စောင်ရေးခဲ့တယ်။ တစ်ခါမှပြန်စာမရခဲ့ဘူး။ နောက်မှ ဆရာလျှို့ဝှက်စွာ နေချင်လို့ ဘယ်သူ့မိတ်ဆက်မှ လက်မခံဘူးဆိုတာသိရလို့ လက်လျှော့ခဲ့ရတယ်။ ယခုတော့ ဆရာရယ်...။ ဝေ့ရဲ့သူငယ်ချင်း မာဂရက်ခင်သန်းမြင့် မနေ့ကပဲ ဝေ့တို့ တောင်ကြီးမြို့ရောက်လာပြီး ဆရာနဲ့ သူနဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့တဲ့အကြောင်း၊ သူ ဦးကြီးအိမ် ဆရာလာပြီး ထမင်းစားတဲ့အကြောင်း ပြောပြတယ်။ သူ့အောက်တိုမှာ ဆရာရေးပေးလိုက်တာလဲ ပြတယ်... (မိန်းကလေးများ ဟင်းချက်စား) လို့ ဆရာဩဝါဒပေးလိုက်တာဟာ အင်မတန် လေးနက်တာဘဲဆရာ ...၊ ဟုတ်တယ် တချို့မိန်းကလေးဟာ အိမ်မှာ ထမင်းသာချက်ပြီး ဟင်းကျတော့ ကုလားဆိုင် တရုတ်ဆိုင်တွေက ဝယ်စားကြတယ်။ ဒါဟာဘယ်ကောင်းမလဲ နော် ဆရာ ...၊ ဆရာစကားဟာ သိပ်တန်းဖိုးရှိတာပါပဲ။ ဝေ့တော့ အိမ်ထောင်ရက်သားကျပြီး ကိုယ့်ထမင်းဟင်း ကိုယ်စီမံရမယ်ဆိုရင် ဘယ် တော့မှ ဟင်းဝယ်မစားတော့ဘူး။ မချက်အားရင် အငတ်နေလိုက်မယ်။ အို... ဝေ့တော့ အိမ်ထောင်ပြုဖို့လည်း စိတ်မကူးသေးပါဘူးလေ ... ငယ်ပါသေးတယ်...။

ဪ... ဆရာ့ကိုလေ ဝေ့တို့က အစဦးဖြင့် မိန်းမစာရေးဆရာ အောက်မေ့နေခဲ့တာ...။ အခု ဆရာနာမည်က ကိုအေးဆွေ၊ အသက်က ဘယ်အရွယ်၊ ရုပ်ရည်က ဘယ်လိုဆိုတာသိရတော့ ဆရာဝတ္ထုတွေထဲမှာ မိန်းကလေးတွေအကြောင်း နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်ရေးတာတွေ တွေးမိပြီးတော့၊ အို ... ဝေ့စိတ်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း မသိပါဘူးဆရာရယ်။ ဆရာက စာရေးဆရာတွေထဲမှာ အချောဆုံးဆို၊ မာဂရက်က ပြောတယ်။ သန်းဆွေတို့ တင့်တယ်တို့နဲ့ဆိုရင် အပြတ်အသတ်တဲ့။

ဪ ... မိတ်ဆက်စာရေးရင်းနဲ့ ဘာတွေများ လျှောက်ရေးနေမိ

တယ်မသိပါဘူး။ ဝေ ဘယ်သူလဲဆိုတာတောင် မပြောရသေးဘူး ...။ ဝေ
နာမည်က ကြည်မာဝေတဲ့...၊ တောင်ကြီးမြို့ မြို့လယ်လမ်း အမိန့်တော်ရ
ဦးတင်စိုးသမီး၊ အသက်အရွယ်ကိုတော့၊ ဆရာ ဝေဓာတ်ပုံကြည့်ပြီးပဲ အကဲ
ခတ်ပေတော့။ ဝေ ဓာတ်ပုံပါ ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။

အို... ဆရာနာမည်သိနေမှဟာ ဆရာလို့ ခေါ်တော့ဘူးနော် ပိုမိုရင်း
အောင် ကိုအေးဆွေ...။ အို... တိုတို ကိုကိုဆွေလို့ဘဲ ခေါ်တော့မယ်နော်...။
ဝေကို ခွင့်ပြုပါနော်။ ကိုဆွေက ဝေကို မသိခဲ့ပေမယ့် ဝေကတော့ကိုဆွေကို
သိနေတာကြာလှပြီ သိရဲ့လား။

အို ကိုဆွေရယ်၊ ကိုဆွေကို ဝေ...အခုလိုသိရတာ သိပ်ဝမ်းသာ
တာပဲကွယ်။ ဝေ မိတ်ဆက်တာကို လက်ခံပါနော်...။ ဝေကို စာပြန်ပါနော်...။
အဲဒီတော့ ကိုဆွေဓာတ်ပုံလည်း ထည့်ပေးလိုက်ပါနော် ဝေဓာတ်ပုံတော့ အခု
ပဲ ပေးထားပြီးဟာကို...။

ဝေ မျှော်နေမယ်နော်...။

အို... ကိုဆွေဆီက ပြန်စာနဲ့ ဓာတ်ပုံရရင်တော့ သိန်းထိပေါက်တာ
ထက် ဝမ်းသာမှာဘဲ ကိုဆွေရယ်...။

လူလည်းကျန်းမာ၊ စိတ်ချမ်းသာ၍
ကောင်းရာကိုတွေ့၊ စာပေရေးလျက်
တိုင်းရေးပြည်မှု၊ အစုစုကို
ရှေ့မှုရှေ့ဆောင်၊ 'ဆွေ'ကလောင်ဖြင့်
အောင်မြင်စေကြောင်း၊ 'ဝေ...' ဆုတောင်းသည်
စာကောင်းပေါ်ထွက်၊ ပါစေသတည်း။
ညကြီးရေးရတာ၊ ဝေ... အိပ်ချင်ပြီ ကိုဆွေ...

ဝွဒ်နိုက်

အမလေး ...

သူ့စာဖတ်ပြီး လူ့ကို နုန်း၍ပင်သွားပါသည်။ ကိုယ့်ခြေကိုယ့်လက်မှ
ကိုယ်မသယ်ချင်။ မိမိကြိုက်ချင်နေသော ယောက်ျားပျိုထံမှ ရည်းစားစာကို
ဖတ်ရသော မိန်းကလေးများလည်း ဤကဲ့သို့ပင် နေလိမ့်မည်ထင်ပါသည်။
ကျွန်တော်ကား စာအိတ်ဖောက်လိုက်၍ ကလေးမဓာတ်ပုံမြင်လိုက်ကတည်း။

ကပင် ကြိုက်ချင်နေခဲ့ရာ သူ့စာဖတ်၍ တစ်ဝက်လောက်အရောက်၌ကား ရည်းစားအရင်းလို အောက်မေ့သွားပါတော့သည်။

တော်တော်ကို စာရေးကောင်းတဲ့ သူငယ်မ၊ စာရေးဆရာတို့ထံ မိတ်ဆက်စာရေးသော ကလေးမတွေ နမူနာယူသင့်သည်ဟု ထင်ပါသည်။ ဤနေရာ၌ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကျအောင် ရေးနိုင်သောယောက်ျားထက်၊ ယောက်ျားလေးကို ကျအောင်ရေးနိုင်သော မိန်းကလေးကို ပို၍ချီးမွမ်းရမည် ထင်ပါသည်။ မိတ်ဆွေ မည်သို့ သဘောရပါသနည်း...။

“ဟာ... ကိုအေးဆွေက သဘောလွယ်တဲ့ လူမို့ပါဗျာ...”

ဟု ဆိုချင်လည်းဆိုတော့၊ သူ့စာကို အထပ်ထပ်ဖတ်မိရုံမက၊ ယောက်ျားတန်မဲ့နှင့် သူ့ဓာတ်ပုံကို မနမ်းမိရန် ချုပ်တီးခြင်း၌ မစွမ်းနိုင်တော့သောကြောင့် နောက်ဆုံး၌ ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ်ရှက်၍ တပည့်ပေါ်အူးကိုမျှ ဖွင့်မပြောဝံ့တော့ဘဲ...။ ဤကိစ္စမျိုးတွေ ကြုံတွေ့ဖူးမည်ဖြစ်သော ကျွန်တော်၏ သူငယ်ချင်း အောင်မြဲသွင်၊ (စာရေးဆရာ စမ်းစိမ့်သွင်) ရှိရာ ရွှေကြာပင် မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ ထွက်ခဲ့ပါတော့၏။

“ဟဲလို ... မန်းကီး”

ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းများမှာ အလွန်ရင်းရင်းနှီးနှီးနေတတ်၍ သူက ကျွန်တော့်ကို မျောက်ဟု ဆိုပါလျှင် ကျွန်တော်က သူ့ကို ခွေးဟု ခေါ်ပါသည်။

“ဟဲလို ... ဒီအိုဂျီ”

“ကမ်းမင် ဆစ်ဒေါင်း”

ကျွန်တော် သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်မိသောအခါတွင် လမ်းဘေး အမှိုက်ပုံကဲ့သို့ ရှုပ်ပွနေသော သူ၏ အယ်ဒီတာစားပွဲကိုကြည့်၍ ...

“မင်းတို့ စာရေးဆရာ အယ်ဒီတာတွေတော့ မမြင်ဖူးတဲ့ လူတွေဆီက စာမျိုးမျိုးတွေ ရမှာဘဲကွနော် ...”

“ရပြီလားကွာ၊ ဟောဒီမှာကြည့်ကွ ...”

ဟုဆိုပြီး စာတစ်ရွက်ကို ကိုင်၍ ဖတ်ပြပါသည်။

“အယ်ဒီတာမင်းခင်ဗျား ...၊ ပူးတွဲပါအကြောင်းအရာမှာ ကျွန်တော်၏ တစ်သက်တာတွင် မမေ့နိုင်ဖွင့်ရာ တကယ့်အဖြစ်အပျက်ဖြစ်၍ ရှေ့လထုတ်ဆရာတို့ မဂ္ဂဇင်းတွင် ထည့်သွင်းစေလိုပါသည်။ ဤစာကိုဖတ်ရက သူက

လေးလည်း ပြန်၍စိတ်လည်လာပါလိမ့်မည်။ ဤအခါ၌ ကျွန်တော်က အယ်ဒီတာမင်းကို ကျေးဇူးဆပ်ပါမည်”

ကျွန်တော်က ဖြတ်၍...

“သူရေးထားတာက ဘာအကြောင်းအရာလဲကွ...”

“ဟာကွာ...သူကြိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေး သည့်အပြင်လူဘက်ပါ သွားတာကို မသာငိုချင်းဆိုင်းတီးသလို ရေးထားတာ...”

“သနားပါတယ်ကွာ၊ မင်းတို့က ထည့်မပေးနိုင်ဘူးလား”

“ဘယ်ထည့်နိုင်ပါ့မလဲကွ။ သူ့ဟာသူသာ တစ်သက်မက၇၅-သက် မမေ့နိုင်ဖြစ်နေတာ။ သည့်ပြင်လူအဖို့ ဘာမျှ စိတ်ဝင်စားစရာ မရှိတာ။ တချို့ လာသေးတယ်။ ကျွန်တော့်အဖြစ်အပျက်ကို ဆရာဝတ္ထုထဲ ထည့်ပေးပါ ဆိုတာတို့၊ ကျွန်တော်တို့ရွာက ညီအမသုံးယောက်အကြောင်း ဝတ္ထုရေးဖို့ သိပ်ကောင်းတာဘဲ။ အဲဒီဟာ ကျွန်တော်က ဆရာဝတ္ထုရေးဖြစ်အောင် အကြမ်းရေးပေးမယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လောက်ပေးမလဲဆိုတာတို့၊ တချို့ ကလဲလာသေးတယ်။ ကျွန်မဝတ္ထုကို ဆရာတို့မဂ္ဂဇင်းထဲထည့်ရင် ကျွန်မက ဆရာတို့ကို ဉာဏ်ပူဇော်ခ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲတို့...”

“ဪ... သူက ပေးမှာတဲ့လား ...”

“အေးလကွယ်...၊ စာရေးဆရာဖြစ်ချင်တဲ့ ဝါသနာက ပြင်းတာ ကိုးကွဲ့”

“နို့ပြီး ... မင်းတို့စာရေးဆရာတွေကို မိန်းကလေးတွေဆီက ချီးမွမ်း မိတ်ဖွဲ့တဲ့စာတွေ မလာဘူးလား”

“လာပြီလား...၊ တချို့နာမည်ကြီးတဲ့ စာရေးဆရာတွေဆိုရင် သူတို့ဆီ စာပြန်ရတာက အလုပ်ကြီးတစ်ခုပဲ။ မိန်းကလေးဆိုတဲ့အကောင်မျိုးကလည်း သူတို့က မိတ်ဖွဲ့စာရေးလို့ ချက်ခြင်းပြန်ရင်ပြန်၊ မပြန်ရင် ဒီစာရေးဆရာ မာနကြီးတယ်။ လူပါးဝတယ်ဆိုပြီး စိတ်ဆိုးရော။ အဲ... သူတို့ဆီ စာပြန်မိ ရင်လဲ တစ်စောင်နဲ့ မပြီးတော့ဘူး အသွားအပြန် မပြတ်ဖြစ်နေရော...”

“ဘာလဲကွ ... သူတို့က ... ဒီစာရေးဆရာကို ကြိုက်လို့လား”

“အဲဒီကိစ္စမှာ အမျိုးမျိုးရှိတယ်ကွ၊ တချို့က နာမည်ကြီးစာရေးဆရာ နဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်ပြီး စာပေးစာယူလုပ်နေရတာ ကျေနပ်လို့ကွ၊ တချို့က ဒီစာ ရေးဆရာကို အားကျပြီး သူလည်း စာရေးဆရာဖြစ်ချင်လို့ နည်းနာအကူအညီ

လိုချင်လို့ကွ... တချို့ကလည်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဓာတ်ပုံပါလဲ ပြီး ကြိုက်သွားကြတာလဲ ရှိတယ်ကွ....”

“ဓာတ်ပုံမမြင်ရခင်ဘဲ စာရေးဆရာကို ကြိုက်နေတာများကော ရှိသလား”

“ရှိတတ်တယ်၊ ရေးပုံသားပုံဖမ်းပြီး အရွယ်မှန်းပြီး စာသဘောကျရာ က လူကိုကူးသွားတာလဲ ရှိတယ်”

“အဲဒါတွေ အားကျပြီး ငါတောင် စာရေးဆရာဖြစ်ချင်လာတယ်ကွာ”

“မင်း စာရေးဆရာဖြစ်ချင်ရင် ငါ အကြံပေးလိုက်မယ်... မင်းမှာဌေး အရှိသား၊ တချို့ အခု ကိုယ့်ကိုယ်ကို စာရေးဆရာလုပ်နေတဲ့ လူတွေကို ကိုယ့်ဝတ္ထုကိုယ်ရေး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပတ်ဗလစ်ရှာလုပ်၊ ဒါမှမဟုတ် မဂ္ဂဇင်း စာအုပ်ထုတ်၊ ကလောင်နာမည်ခံ၊ ရေးချင်တာရေးထည့် ကိုယ်ခရီးသွားတာ လည်း ရေးကြီးခွင့်ကျယ်လုပ်ပြီး ဓာတ်ပုံပါထည့် ... အဲ ... အရှက်တော့နည်း ရတယ်ကွ...”

“အဲလို စာရေးဆရာ လုပ်နေတဲ့လူတွေများ ရှိလို့လား”

“ရှိတာပေါ့ကွ...”

“နို့ ... သူတို့ဆီက အခုနလို မိန်းကလေးတွေဆီက... ချီးမွမ်း မိတ်ဆက်စာတွေလာသလား”

“လုံးချင်းဝတ္ထုရေးပြီး ပတ်ဗလစ်ရှာ လုပ်တဲ့လူဆီတော့ မသိဘူး။ မဂ္ဂဇင်းထဲ ဝတ္ထုလေး ကဗျာလေး ရေးချင်တာနဲ့၊ သူ့ကလောင်နာမည် စုံစမ်း ပြီး၊ ဟာ ... သိပ်ကောင်းတာဘဲ ဘာညာ ... မြောက်တဲ့ချောတဲ့ စာတွေ လာတာပေါ့ကွ...”

“ဒါဖြင့် တကယ်တော့မစွဲဘူးပေါ့”

“မစွဲဘူးရယ်လဲ မပြောနိုင်ဘူးကွ၊ တချို့စာရေးအလွန်အမင်း ဝါသ နာပါတော့ ငါသူ့ယူရင်ဖြင့် မဂ္ဂဇင်း မပြုတ်မချင်းတော့စာရေးဆရာမ ဖြစ်မှာပဲဆိုပြီး၊ တကယ် ကြိုက်သွားတဲ့ဟာလဲ ရှိတယ်ကွ”

“ငါလခွီးတဲ့ ... မင်းဟာက နွားမရွံ့ပိတ်ရောင်းတာကို နွားထီးမဝယ် နိုင်တဲ့လူက မသိချင်ယောင်ဆောင်ယူတဲ့သဘောဘဲ၊ ဒီလိုဆိုလဲ မနိပ်ပါဘူး။ မင်း စာရေးဆရာ ပပဝတီဆိုတာ သိလား ... သူကော...”

“ဟာ သူကတော့ တကယ့် ပရိသတ်ကြိုက်တဲ့ နာမည်ကြီး စာရေး

ဆရာပဲ”

“ယောက်ျားလား မိန်းမလား”

“မိန်းမလို့ထင်တာဘဲ၊ အသေအချာတော့မသိဘူး”

“မင်းဒါဖြင့် သူနဲ့လူချင်းမသိဘူးပေါ့”

“ငါတင်မဟုတ်ဘူး သူဝတ္ထုတွေ ထုတ်တဲ့ ပတ်ဗလစ်ရှာတောင် မသိဘူးလို့ ပြောတယ်။ သူ့စာမူတွေ စာတိုက်ကလာတယ်။ စာတိုက်ကငွေပို့ရတယ်လို့ပြောတယ်”

“မင်းတော့ အံ့ဩမှာပဲ... ငါ အခု အဲဒီစာရေးဆရာ ပပဝတီဖြစ်နေပြီဆရာ ...”

ဒီကောင်မျက်လုံးဖြူကာ ...

“ဘာ”

ဟု ဆိုပြီး ဆရာ ပပဝတီရှင့် ... ဆိုသောစာကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။

ဒီကောင်သည် စာရွက်ကို အပေါ်တစ်ကြောင်းမျှဖတ်ပြီး ...

“ဟကောင်ရ ... မင်းရူးနေသလား”

“မရူးပါဘူး။ အဖြစ်က ဒီလိုကွ”

ဟု အစချိပြီး ကျွန်တော် ပပဝတီဖြစ်လာရပုံ အစအဆုံးပြောပြပါသည်။

ဤမှ အောင်မြင်သွင်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောပြီး ...

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အေးဆွေရာ”

ဟု ဆို၍ ကလေးမ၏ စာကို တပြုံးပြုံးနှင့် ဖတ်နေပါသည်။

“အောင်မာ ... မင်း ဟိုကလေးမ အောက်တိုထဲရေးပေးလိုက်တာက ဘာကွ... (မိန်းကလေးများ ဟင်းချက်စား) ဘာ အဓိပ္ပာယ်လဲ”

“ငါ ရေးတုန်းက စိတ်ကူးကတော့ကွာ မိန်းကလေး ဝဝကက်ကက် တစ်တစ်ရစ်ရစ်ကလေးတွေခုတ်ထစ်ပြီး ဟင်းချက်စားရရင် ကောင်းမှာဘဲ ဆိုတဲ့သဘောကွ၊ အဲဒါ အခု သူက အိမ်မှာဟင်းချက်စားရမယ် ဝယ်မစားရဘူးလို့ အဓိပ္ပာယ်ကောက်နေတာကွ”

“ဟင် ... အေးဆွေရယ် x x x မင်းနဲ့မှ ဖြစ်ရပလေ”

ဟု ဆိုပြီး စာကိုဆက်ဖတ်ရင်း ...

“အင်း စာရေးတော်တော်နဲ့တယ်ကွ x x x ဟေ့... သူ့ဓာတ်ပုံပါ ပေး”

လိုက်တယ်ဆိုပါလား ... မှန်း ... ဘယ်မလဲ”

ကျွန်တော်ဓာတ်ပုံကို အိတ်ထဲမှထုတ်ပေးလိုက်သောအခါ၌

“ဟာ... ချောတယ်ဆရာ၊ အနိပ်ကလေးဘဲကွ”

• သူ ဓာတ်ပုံကို အတော်ကြာကြည့်ပြီးနောက်၊ စာဆက်ဖတ်ကာ

“ဟ ကဗျာကလည်း ကောင်းကောင်းရေးတတ်တယ် ဟေ့...။ သတ်ပုံ သတ်ညွှန်းလည်း မှန်တယ်...။ သူ အနည်းဆုံး ကျောင်းစာ စတန်း ဇာတန်း တော့ သင်ဖူးမယ်ကွ၊ အင်း စာရေးပုံရော ဓာတ်ပုံရော တော်တော်ချစ်စရာ ကောင်းတာပဲ”

“အေး ... ငါတော့ကြိုက်နေပြီကွ၊ ဟေ့ မင့်ဆီကော အဲလိုစာမျိုးတွေ မလာဘူးလား”

“လာတော့ပေါ့ကွာ၊ ကလောင်နာမည် တက်ခါစတုန်းကဆိုရင်သာ များသေးတယ်။ မင့် ပပဝတီဆိုတာတော့ အများအားဖြင့် နာမည်ရော ရေး သားပုံရော မိန်းမ အောက်မေ့နေကြတာကိုးကွ၊ ယောက်ျားတွေဆီက ဂေါ် စာတွေ၊ မိန်းမချင်းချီးမွမ်းတဲ့ စာတွေရော၊ တယ်လာဆိုပဲကွ၊ ဒါပေမဲ့ သူက စာပြန်မိတ်ဖွဲ့ခြင်း မပြုဘူးတဲ့ကွ”

“ဘယ်လိုတဲ့လဲ”

“သူရေးနေကျမဂ္ဂဇင်းထဲမှာ သူ့အကြောင်းပါလာတာ ငါပြမယ်”

ဟု ဆိုပြီး ထသွား၍ စာအုပ်ဘီရိုကြီးထဲမှ မဂ္ဂဇင်းဟောင်းတစ်ခုကို ယူလာကာ စာမျက်နှာလှန်ပေးပါသည်။

အယ်ဒီတာ အဘော်အနေနှင့် ရေးထားသည်မှာ ...

“ကျွန်ုပ်တို့ မဂ္ဂဇင်း၏ မဏ္ဍိုင်ကြီးတစ်ခုဖြစ်သော ပပဝတီထဲမှ သူ့ ဝတ္ထုတွေသဘောကျ၍ ချီးမွမ်းမိတ်ဖွဲ့စာတွေ ရောက်လာကြသည်ကိုများစွာ ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် ပပဝတီမှာ ယခုအခါ၌ သူ့ကိုယ်သူ ကျား၊ လား၊ မ၊ လားမှ လူသိမခံလိုသေး၍ စာပြန်ခြင်းမပြုပါ။ သူ့ဝတ္ထုများ၌ သဘာဝကျကျရေးသားနိုင်ရန် ဘဝလွှာအမျိုးမျိုးကို ကျင်လည်ကာ ကိုယ် တွေ့လေ့လာလျက်ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပပဝတီသည် တစ်ခါတစ်ရံ၌ မော်တော်ကားလှလှကလေးနှင့် သူဌေးသားအသွင်သော်လည်းကောင်း၊ သို့ မဟုတ် သူဌေးသမီး အဖြစ်နှင့်လည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ၌ ဘတ်စ်ကား ဒရိုင်ဘာ စပယ်ယာသော်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် ဆေးလိပ်ခုံ သူငယ်

မလေးအဖြစ်လည်းကောင်း၊ အပ်ချုပ်သည်မလေး အဖြစ်လည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ၌ ကုန်တိုက်ကြီးများတွင် စာရေးကလေးသော်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် ဈေးခေါ်သူငယ်မကလေးသော်လည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ၌ ကြေးရတတ်များအိမ်တွင် ထမင်းချက် ခန္ဓမာအဖြစ်လည်းကောင်း စသည်ဖြင့် နာမည်အမျိုးမျိုးနှင့် အဆင့်အတန်းအမျိုးမျိုးကို ပြောင်းလဲ၍နေမည်တည်း။

သူ့ရည်ရွယ်ချက်မှာ မိမိအဓိဋ္ဌာန် ပြည့်မြောက်သောနေ့၌ ဓာတ်ပုံနှင့် တကွ တိုင်းပြည်ကိုကြေငြာလိမ့်မည်ဖြစ်ပါသတည်း။

ကျွန်တော် ဤစာကို ဖတ်ပြီးသောအခါ၌...

“အင်း ... သည့်နှယ်ကိုးကွ၊ ဒါကြောင့် လူတွေက ပိုသိချင်နေကြ မှာ...”

“အခု မင့်ကို ပပဝတီအဖြစ်နဲ့ သိသွားကြတာ ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ”

“တင်မောင်ကို ဦးကြီးရယ်...၊ ဘင်တန်ဟောလ်က ကောင်မလေး ၄ ယောက်ရယ် ...”

“အင်း ... ဘင်တန်ဟောလ်က ၄-ယောက်ဆိုရင် အခုလောက်ရှိ အင်းယားဟောလ်က ၄၀၀-လောက်နားပေါက်သွားရောမယ်”

“ငါ ... ကောင်မလေးတွေကို လျှောက်မပြောဖို့ သေသေချာချာမှာ လိုက်တာပဲကွ...၊ နောက်ထပ် စာနဲ့တောင် ရေးပေးလိုက်သေးတယ်”

“ဘယ်ရမလဲ၊ ဒါမျိုး မိန်းကလေးဆိုတဲ့အကောင်တွေ တားရတာက ငါးရှဉ့်တွင်းပိတ်ရတာနဲ့ အတူတူပဲ”

“အေးကွဲ့...၊ အခုလဲ တင်မောင်ကို ညီမ မာဂရက်ခင်သန်းမြင့် တောင် ကြီးသွားရင်းနဲ့ ပေါက်ကြားလာတာဘဲ”

“ကျန်တဲ့ ကောင်မလေးတွေကကော ဘယ်ကလဲ၊ ရန်ကုန်ကချည်း ပဲလား၊ အဲဒီလိုဆို တော်ဦးမယ်”

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ မော်လမြိုင်ကလည်း ပါတယ်”

“အမယ်လေး ... မော်လမြိုင်သူဆိုရင်တော့ ဒုက္ခဘဲ မောင်ရေ၊ ရွှေ မန်းသူတွေကမှ ရာဇဋ္ဌာနီ မင်းနေပြည်ဖြစ်ခဲ့တဲ့အရပ်မို့ ပညာရှိများ ထွန်းကား ခဲ့တဲ့အတွက် သူတို့နားယဉ်ပါးပြီး ‘အသားတော်ညိုပြာနုရယ်၊ ပိန်းဥထက် စေး’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးမျိုးတွေနဲ့ ချောလို့မြောက်လို့ရသေးတယ်။ မော်လမြိုင် သူကျတော့ သူတို့စိတ်က သူတို့အရပ် ရာသီဥတုနဲ့ သူတို့ကိုယ်ကာယ

လုံးကြီးပေါက်လှအတိုင်းဘဲ၊ မန်းလေပြလေ ဆိုတာမျိုးတွေဆရာရေ၊ ငါက ကြံဖူးလို့သိတာ၊ ငါ ကျောင်းမှာတုန်းက မော်လမြိုင် သူတစ်ယောက်ကို စာပေဖူးတယ်။ ‘ချစ်လျှင်လည်း စာပြန်ပါ၊ မချစ်လျှင်လည်း ဒီစာဘယ်သူမှ မပြပါနဲ့ ဆုတ်ပစ်လိုက်ပါ’ ဆိုတာကိုကွာ...၊ လက်ရေးမူ အစောင်စောင် ကူးပြီးတော့ ကျောင်းမှာ ရွှေပေလွှာဖြန့်တဲ့အတိုင်းပဲ လျှောက်ဝေတယ်ကွ...”

“အေး ငါ့ကိစ္စလည်း အဲလို သတင်းလျှောက်ဖြန့်လို့ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးသိပြီး ပပဝတီကြိုက် ကလေးမတွေက အခုလို ငါ့ဝိုင်းပြီး ရည်းစား စာပေးကြတော့၊ ငါက သူတို့အကုန်လုံးကို မကြိုက်နိုင်ရင် ဒုက္ခကွ၊ အထူးသဖြင့် အင်းယားဟောလ်က သူငယ်မတွေက ကြောက်ရတယ်။ သူတို့ ဟောလ်နဲ့ငါ့အိမ်နဲ့ နီးတယ်မဟုတ်လား၊ ငါက စာမပြန်တော့ ကိုယ်တိုင် အိမ်လိုက်လာပြီး ...ဟေ့... ဘာလဲကွ၊ မင့်ဟာက...”

အကြောင်းမှာ ဒီကောင်သည် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ကာ ရယ်နေပါသဖြင့် စကားဖြတ်၍ မေးလိုက်ပါသည်။

“မင်းကလဲကွာ၊ မိုးပြိုမှာကြောက်တဲ့ ယုန်ကလေးကျနေတာပဲ အင်းယားသူတွေ ဒီလောက်မဆိုးပါဘူးကွာ၊ နို့ပြီး ... ငါသိသမျှမှာဆိုရင် အင်းယားသူတွေက စာရေးဆရာဆီ စာရေးလား၊ မိတ်ဆက်လား မလုပ်တတ်ဘူးကွ၊ စာဖတ်နည်းတယ်။ ဒန့်စ်တွေ ဘာတွေပဲ သွားတတ်ကြတယ်”

“အေး ဒီလိုဆို တော်ပါသေးရဲ့ကွာ၊ နို့မဟုတ်ရင် ငါစိတ်က ခပ်လွယ်လွယ်နဲ့၊ ဟော့ဒီလို ငါ့ဂေါ်တဲ့ စာမျိုးတွေ အများကြီးလာနေမှဖြင့်”

“ဟေ့ ... ဘယ်က မင့်ဂေါ်တဲ့စာရမှာလဲကွ”

ကျွန်တော်က သူဖတ်ပြီး ချထားသော စာရွက်ကို ဆွဲယူ၍ လက်ဖြင့် ထောက်ပြကာ ...

“ဒါ... မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒီမှာ... ‘ဝေတော့ ... အိမ်ထောင်ရက်သား ကျပြီး ကိုယ့်ထမင်းဟင်း ကိုယ်စီမံရမယ်ဆိုရင်... ဘယ်တော့မှ ဟင်းဝယ် မစားဘူး။ မချက်အားရင် အငတ်နေမယ်။ အို...ဝေ အိမ်ထောင်ပြုဖို့လဲ စိတ်မကူးသေးပါဘူးလေ... ဝေ ငယ်ပါသေးတယ်” ဆိုတာက... ‘ကျွန်မ အပျိုပါ၊ ရည်းစားတောင် မရှိသေးဘူး ဗေကင်စီ’ လို့ ဖိတ်ခေါ်တာမဟုတ်လားကွာ”

“မဟုတ်ဘူးဟ၊ စာရေးဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီလို မယူဆဘူး။ ဒီမှာ... မိန်းကလေးတွေရဲ့ သဘောမှာ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ကို သဘော

ကျမိပြီဆိုရင် ဒီစာရေးဆရာရဲ့စာတွေကို အမြဲတမ်းဖတ်နေတော့ စာရေးဆရာ ရဲ့အဘော်နဲ့ စိတ်နေသဘောထားကို အကဲဖမ်းပြီး သူနဲ့ သိကျွမ်းထားတဲ့ လူလို ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် မိတ်ဆက်စာရေးတဲ့အခါမှာ ရဲ့ရဲ့ဝံ့ဝံ့နဲ့ ရင်း ရင်းနှီးနှီးရေးကြတာ”

“နို့ပြီး ဒီမှာကောကွာ ကြည့်ပါဦး”

ဆို၍ ကျွန်တော် လက်နှင့်ထောက်ပြကာ ‘အို... ကိုဆွေရယ်... ကိုဆွေ ကို အခုလို သိရတာသိပ်ဝမ်းသာတာဘဲကွယ်၊ ဝေ့ မိတ်ဆက်စာကို လက်ခံပါ နော် ဝေ့ဆီ စာပြန်ပါနော်၊ ကိုဆွေဓာတ်ပုံလည်း ထည့်ပေးလိုက်ပါနော်’ ဆိုပြီး သူ့ဓာတ်ပုံအရင်ပို့လိုက်တာကောကွာ”

“ဒါက မင်းကိုစာရေးဆရာ ပပဝတီအဖြစ်နဲ့ ကြည့်ညိပြီး မင်းဆီက စာနဲ့ဓာတ်ပုံလိုချင်လို့ မိန်းကလေးသဘာဝ ကနွဲ့ကရနဲ့ တီတီတာတာ ရေးတာ.... ဓာတ်ပုံချင်းလဲတာကွ၊ မင်း... မိန်းကလေးဆိုတာက စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ကို သဘောကျမိရင် ဒါလောက်မကဘူး စာအသွားအပြန် အဆက်မပြတ် လုပ်တယ်...။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်တွေ့ဖို့ချိန်းတယ်။ သူတို့ဆီကိုဖိတ်ခေါ်မယ်။ သို့မဟုတ် ကိုယ်တိုင်စာရေးဆရာဆီကို လာတယ်။ တချို့က မိမိကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတွေတောင်ဖွင့်ဟ တိုင်ပင်တတ်ကြ တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် စာရေးဆရာဟာ စာပေသမား၊ စဉ်းစားဉာဏ် ရှိမယ်၊ စိတ်ထားမွန်မြတ်မယ်လို့ ယုံကြည်ပြီးသားကိုးကွ”

“နို့ မင်းတို့စာရေးဆရာတွေကော သူတို့ယုံကြည်တဲ့အတိုင်း ဟုတ် ရဲ့လား”

“အများအားဖြင့် ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ စာရေးဆရာစိတ်ရှိသူမှန်ရင် ယုတ်မာခဲပါတယ်။ ဒီကိစ္စမျိုးမှာ ကိုယ့်သိက္ခာလဲ ကိုယ့်စောင့်ထိန်းရတယ် ကွ”

“ငါမတော့ မင်းတို့လို စာရေးဆရာလည်း မဟုတ်တော့ ဒါတွေသိပါ ဘူးကွာ... သူ့စာထဲမှာက ‘ဆရာက စာရေးဆရာတွေထဲမှာ အချောဆုံးဆို၊ မာဂရက်က ပြောတယ်။ သန်းဆွေတို့ တင့်တယ်တို့ဆိုရင် အပြတ်အသတ် တဲ့၊ ဘာညာနဲ့ မြောက်လုံးပင့်လုံးတွေလည်းပါတော့ ဧကန္တ... ဟ... ငါတော့ ရည်းစားစာ ပေးခံရပဟဲ့ဆိုပြီး ငါကလဲ သူ့ဓာတ်ပုံမြင်မြင်ချင်းကြိုက်သွား တာနဲ့ ချက်ခြင်းစာပြန်လိုက်ရင် သဘောလွယ်တယ်ပဲ ထင်သွားမလား၊

နောက်ထပ်သူ့ဆီက စာတစ်စောင်နှစ်စောင် ရောက်လာအောင်ပဲ မူနေရဦး မလားဆိုတာ မင့်ဆီတိုင်ပင်ရအောင်လာတာကွ”

“ဟ ဘယ်ဖြစ်မလဲ အေးဆွေရ၊ မင်းက သူ့ဆီ ပြန်စာနဲ့ သွေးဆောင် လိုက်ရင်တော့ ရမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မင့်သိက္ခာ မင်း စောင့်ရမယ်လေကွာ”

“နို့ ... ငါက သူ့ကို တကယ်ယူမယ်ဆိုရင်ကော”

“ဟ... ဒါကော... သူကြိုက်တာက မင်းအေးဆွေကိုမှ မဟုတ်ပဲ။ စာရေးဆရာ ပပဝတီကိုပဲကွ၊ မင်း ပပဝတီယောင်ဆောင်ပြီး လိမ်ညှာသွေး ဆောင်တာဖြစ်နေမှာပေါ့”

“နို့ ... ဒါဖြင့် ငါဘယ့်နှယ့်လုပ်ရမလဲကွာ”

“မင်း ပပဝတီမဟုတ်တဲ့အကြောင်း ရိုးသားစွာရှင်းလိုက်၊ ဒါမှမဟုတ် ဘာစာမှမပြန်ဘဲနေလိုက်၊ ဒါပဲရှိတယ်”

ကျွန်တော်သည် သူတော်ကောင်းတို့ သဘောတရားကို နားဝေးလှသူ မဟုတ်ပါ။ သူငယ်ချင်းစာရေးဆရာ အောင်မြင်သွင်ပြောစကားတို့ကို လိုက်နာ နိုင်ခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် စာရေးဆရာ ပပဝတီမဟုတ်ကြောင်း ရှင်းချင်လျက်နှင့် တင်မောင်ကို ကိစ္စမပြီးသေး၍ ခပ်အေးအေးနေခဲ့ရာ ထို တောင်ကြီးသူ ကြည်မာဝေထံမှ ဒုတိယတစ်စောင် ရောက်လာသောအခါ၌ ကား၊ ကျွန်တော်မှာ တရားလက်လွတ် ငှက်တောင်ကျွတ်မျှ ဆွတ်ဆွတ် ပျံ့မော သူ့စာကြောဝယ်၊ မျော၍မေ့ကာ မနေသာဘဲ ကရုဏာဓာတ် တဖျတ် ဖျတ်လျှင်၊ နွားငတ်ရေကျ ဖြစ်ရပါတော့သတည်း။

ကဲ... မိတ်ဆွေပဲ ဖတ်ကြည့်ပါဦးတော့...။

အို ... သိပ်ရက်စက်တဲ့ ကိုဆွေ ...

စာရေးဆရာပပဝတီကြီးရယ် ...

ဟိုတစ်နေ့က ဝေထည့်လိုက်တဲ့စာ မရောက်ဘဲနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မရောက်ရင် ရီဂျစ္စတာ လုပ်လိုက်တာဘဲ... ဝေ့ဆီ ပြန်လာရမှာပေါ့။ တိုင်း ပြည်အတွက် စေတနာကောင်းရှိတဲ့ စာရေးဆရာကြီးဖြစ်ပြီးတော့ ကိုယ့်ကို တစ်ဖက်သတ်ဒီလောက်သိချင်ခင်ချင်နေတဲ့ လူကို ဒါလောက်ပဲ-စိမ်းရသ လားကွယ်...။ အရင်ကတော့ ဘယ်သူ့မှအသိမခံ လျှို့ဝှက်စွာနေတယ်ဆိုလို့ ဝေ့စိတ်ထဲမှာ ဒီလောက်မထိခိုက်ခဲ့ပါဘူး။ အခုတော့ မာဂရက်တို့လူသိုက်

တော့ အသိပေးပြီးတော့ တစ်မြို့တစ်ကျေးကနေပြီး တပင်တပန်း တတမ်းတ
တ၊ တနဲ့ အခုလို စာရေး၊ ဓာတ်ပုံပေးတဲ့ ဝေ့ကို မသနားဘူးလား ... ကိုဆွေ
ရယ်... ဟင်၊ ဘာလဲ ဒီကောင်မလေးမျိုး ဇနပုဒ်က အသေးအနုတ် ဘာအ
ရေးလုပ်ရမလဲဆိုပြီးနေတာလား။ ဒီလိုတော့ မျက်နှာမလိုက်သင့်ဘူး ထင်
ပါတယ်...။ ပြည်တော်ချစ်စာရေးဆရာကြီးရယ်။ သူတို့လောက် အခွင့်အရေး
မပေးတောင်မှ ‘ဟုတ်တယ်မိဝေ... မင့်ဆီက စာရပါတယ်။ ကျုပ်မအားလို့
စာမပြန်နိုင်တာအလုပ်များတယ်။ နောက်လဲ မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့တော့’ လို့ပဲ
ရေးလိုက်ပါတော့။ ဝေ့က ဆရာ့လက်ရေးကလေးမြင်ရရင် ကျေနပ်ပါပြီ၊
တစ်သက်လုံးအမြတ်တနိုး သိမ်းထားပါ့မယ်။ အခုလို ဆရာ နှောင့်ယှက်မိ
တဲ့အတွက်လည်း တောင်းပန်ပါတယ်။ ဝေ့ပို့လိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံလည်း မမြင်
ချင်ဘူးဆိုရင် ဆုတ်ပစ်လိုက်ပါ။ အို... အခုလောက်ရှိ ဘယ်ချောင်ထိုးထား
လိုက်မိလဲမှ သူ့ဟာသူ သိတော့မှာ မဟုတ်ဘူးထင်ပါရဲ့လေ...။

အို... ဆရာ့ကို အခုလောက် နှောင့်ယှက်မိတာလည်း လွန်လှပါပြီ
လေ၊ မိဝေ အမိုက်မကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်...။

ကိုဆွေပြန်စာ မျှော်ခဲ့မိတာဖြင့်လေ...
တစ်ရက်ရောက်နိုး ပေါ်လာနိုးနှင့်
မျှော်ကိုးအနေ့နေ့ တမြည့်မြည့်လျှင်၊
သွေလုပါပြီ။

သွေလုသွေခင် မုန်တိုင်းဆင်၍
နေလျှင်ဆယ်ခု အပူထုဖြင့်
ကြွေလုပါပြီ။

ကြွေလုနိုးနိုး တောင်ကြီးပြုကျ
ကျန်တမ်းတ၊ခဲ မှန်းဆနေ့စဉ်
ဖြေမရွှင်၍ ကျန်လျှင်ဇွတ်မှိတ်
တထိတ်ထိတ်ဖြင့် မျှော်စိတ်နှင့်ပင် ကျမ်းခဲ့ပါပြီရှင်။

ဆရာစာပေကို ရူးမူးခဲ့တဲ့ ‘ဝေ’

မိန်းကလေးများသည် စာရေးဆရာတစ်ယောက်၏ အရေးအသားကို
စွဲလမ်းမိပြီဆိုလျှင် ဤမျှပင်ဖြစ်တတ်ပါသလော...။ ထိုစာရေးဆရာသည်

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထံမှ ဤစာမျိုးရောက်ရှိလာပါက မည်သို့ ပြုမူချေမည်နည်း။ ကိုယ်တွေ့ကြုံဖူးသော စာရေးဆရာမှပင် သူ့စိတ်ကူးတွင် ဉာဏ်ဝင်စားကာ ရေးသားဖော်ပြခြင်း ပြုနိုင်ပေတော့မည်။

ကျွန်တော်ကား ဤကလေးမစာကို ဖတ်ရသည်နှင့်ပင် မိမိကိုယ်မိမိ ပပဝတီနှင့် မကွဲတော့ပြီ။ မိတ်ဆွေသာ ကျွန်တော့်နေရာဆိုလျှင် မည်သို့ ဖြစ်ချေမည်မသိ။ ကျွန်တော်ကား သူကလေးအား ကရုဏာမေတ္တာမိုးတွေ သွန်းဖြိုးဝေလျက် သူငယ်ချင်း စာရေးဆရာအောင်မြင်သွင် ဆိုဆုံးမလိုက်သောဂုဏ်သိက္ခာစောင့်စည်းရေးတွင် မေ့ပျောက်ကာ 'အခွင့်အရေး' သည် လူကောင်းကို လူဆိုးဖြစ်စေနိုင်၏' ဟူ၍ သူတို့စာရေးဆရာ အမျိုးအစားတွေပင် ထုတ်ဖော်ခဲ့သော စကားလုံးကိုခုတ်ပြုပြီး ကလေးမထံ စာပြန်လိုက်လေ၏။ အကောင်းဆုံးရိုက်ထားသော ကျွန်တော့်ဓာတ်ပုံတစ်ခုကို ပေးပို့လိုက်လေ၏။

ကျွန်တော် စာရေးဆရာ ပပဝတီအနေနှင့် ပြန်လိုက်သောစာကို တကယ့် စာရေးဆရာအစစ်များ မြင်လျှင်ကား၊ စာရေးဆရာလောကတော့ ခွေးကျပါပြီကွာဟု ပြောကြလေမည်လား၊ 'စာရေးဆရာလည်း ကိုယ့်ဆီကောင်မလေးတွေက စာပေးကြရင် စာရေးဆရာဟာနွားမဟုတ်ပဲ ဂေါ်တော့ဂေါ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက် နွားငတ်ရေကျတပ်တပ်စွဲဆိုတော့ ရှက်ဖို့ကောင်းတာပေါ့၊ အများထုံးစံအတိုင်းခဏတစ်ဖြုတ်တော့ မခုတ်တတ်တဲ့ ကြောင်လို လုပ်အုံးမှာပေါ့၊ တချို့စာရေးဆရာဆိုရင် ထိကပါးရိကပါးလုပ်ပြီးမှ ကိုယ့်မယားကြီးရှိနေလို့ ရှေ့ဆက်မဖြစ်တော့မှ ကရုဏာသံပါတဲ့ နာမည်လှလှကလေးတပ်ပြီးစေတနာကောင်းနဲ့ သင်ခန်းစာပေးတဲ့ဝတ္ထုမျိုးတောင် ရေးကြသေးတာပဲ' ဘာညာနှင့် ဆူကြပွက်ကြလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ အဘယ်မှာ တတ်နိုင်မည်နည်း။ ကျွန်တော်က သူတို့တကယ့် စာရေးဆရာတွေလိုမှ နည်းပရိယာယ်တွေ နားမလည်တာ ကိုယ့်စိတ်ထဲရှိတာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရေးလိုက်တာပဲ၊ သို့သော် ရေးပုံသားပုံမှာ စာရေးဆရာတို့ ဂုဏ်ကိုမြှင့်တင်ရန် ကျွန်တော်တတ်နိုင်သမျှ အကောင်းဆုံးရေးပါသည်။ စကားလုံးတွေ တော်တော်ပြောင်ပါသည်။ မိတ်ဆွေဖတ်ကြည့်ပါ။ မိန်းကလေးဆီဆိုတော့ အပိုလုံးကလေးတွေတော့ ပါသပေါ့ဗျာ။

အချစ်မဝင် အပြစ်တင်ရင် အရင်စောလိုက်ပါတဲ့ ချောနှမ ဝေရယ်...။

ဝေဆီက ပထမစာရောက်ရောက်ခြင်းပဲ စာပြန်ချင်လိုက်တာ နံ့နံ့ကို တက်လို့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုဆွေမှာ စာရေးဆရာ ပပဝတီဖြစ်ကတည်းက ကိုယ့် ကိုယ်ကို လျှို့ဝှက်စွာနေပြီး ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ စာပေးစာယူ မလုပ်ဖူး တော့၊ အခု ဝေဆီက စာရွက်တစ်ရွက် ဖတ်လိုက်ရတော့ အို ... လူကို ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းမသိဘူး။ ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိ လောကကြီးတစ်ခု လုံးဟာ ဖုတ်လေတဲ့ပိ ရှိတယ်လို့မှ မအောက်မေ့။ ဝေ စာတစ်ခုတည်းသာ စိတ်အာရုံစွဲပြီး မျောက်မီးခဲထိုင်မိသလိုလို၊ ခွေးကျောကုန်းပေါ်ရေခဲတုံးတင် ပေးလိုက်သလိုလို ပင့်သက်လှိုက်ဖို့ ရှိုက်ငိုမိမတတ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ် ဝေရယ်.. တကယ်ပဲ ဘုရားစူးရပါစေရဲ့...။

ဒါပေမယ့် နိုင်ငံကျော်စာရေးဆရာကြီး ပပဝတီ ဘယ်သူ့ဆီမှ စာမပြန် ဘူး ဆိုထားပြီးတော့ ဝေဆီ ပထမတစ်စောင်နဲ့ ပြန်လိုက်ရင် ဂုဏ်သိက္ခာများ ထိခိုက်သွားမလားလို့ မနည်းကြီး အောင့်အည်းနေလိုက်ရတာ ခွင့်လွှတ်ပါ နော်...။

အခုဝေဆီက ဒုတိယစာ ရောက်လာတော့ဖြင့် ကိုဆွေမှာ မနေနိုင်ခွေ ယိုင်တွေ့မှိုင့် ပွေလှိုင် ရွှေကြာခိုင်ကို ထောင်ပြိုင်နေခ အဏုမြူဖုံးချသည့်နှယ်... ပုံနှုန်းဆွယ်ရပါတော့တယ်။ အလှပဂေး နှမဝေဝေရယ်...။

ဟိုတုန်းကဖြင့် မိန်းကလေးတွေက စာလာတယ်ဆိုရင် မဂ္ဂဇင်းတိုက် က လူတွေကို 'အို ... ကျုပ်လာပြီး အပူမရှာနဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ ခင်ဗျားတို့ဖတ် ချင်ဖတ်၊ ဆုတ်ပစ်ချင်ဆုတ်ပစ်လို့ ပြောလိုက်တာပဲ၊ အခု ဝေဆီက စာမမျှော် လင့်ဘဲနဲ့ အိမ်ရောက်လာလို့ ဖတ်လိုက်ရတော့မှ တစ်သက်လုံးတင်းခဲ့ သမျှ... ဝက်သားတုံး ဟင်းနဲ့ ဇာတ်ပျက်ဆိုတာလို၊ အို... ဝေရယ်၊ နောက် စာတွေ အများကြီးရေးပါဦးနော်၊ ကိုဆွေကလည်း ဝေရေးတိုင်း ပြန်ပါ့မယ်။ သည့်ပြင် စာရေးဆရာတွေလို အလုပ်များနေလို့၊ ခရီးသွားနေလို့၊ ဝတ္ထုရေး တာလက်တွေအောင့်နေလို့ စာတိုတိုဘဲရေးနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ ဖြီးလုံးတွေမလုပ် ဘူး။ အဟုတ်ကို မိုးကြိုးပစ်ရပါစေရဲ့။

'အာကာဘုံ လွှာရုံပြုပါလို့ မေယုကိုတဲ့ စုတ်တံချီ'
ဟာ မေယုစုတ်ချီတော့၊ မေယု မြင်းမိုရ်တောင်က အကြီးကြီး၊ စုတ်တံ ကြီးပြီး မင်လုံးကြီးနေတော့ မိုးကောင်းကင်တစ်ခုလုံး အပြည့်ရေးအောင့် ဘယ်စာလုံးများတော့မှာလဲ ရှေးပညာရှိတွေ သတိဖြစ်ခဲ့တာကို ပြင်ပေးလိုက်

အုံးမှ၊ ဒါကြောင့် ဝေရေ...

‘အာကာဘုံ... လွှာရုံလုပ်ပါလို့ ...

ချုပ်အပ်ကလေးကိုတဲ့ စုတ်တံချီ၊

သမုဒ်တွေ မင်ရေဖျော်လို့...

ချစ်တာတွေ စာစီကုံးရရင်...

ဆုံးနိုင်ပါ့မလား’ လို့ ဝေရဲ့၊ ဒါမှ စာလုံးများတော့မပေါ့နော်...

ကဲ ... ကိုဆွေးရေးလိုက်တဲ့စာလည်း တော်တော်ရှည်သွားပြီ။ ဝေ
ဖတ်ရတာ ပန်းလျလျဖြစ်ရော့မယ်။ တော်ဦးမှ ဝေတောင်းတဲ့အတိုင်းလည်း
ကိုဆွေ ဓာတ်ပုံပေးလိုက်တယ်။ စာရေးဆရာတွေထဲမှာ အချောဆုံးဆိုတာ
အမှန်ပါပဲ။

ဪ ... ဝေ တစ်ခုမှာဦးမယ်။ ကိုဆွေနဲ့ စာပေးစာယူဖြစ်နေတယ်ဆို
တာကို ဘယ်သူ့မှမပြောနဲ့နော်... ကိုဆွေက ရှက်တတ်တယ်သိလား။

အဟင့်... တော်ဦးမယ်နော် ... တဲ့တာ ...

စာမြန်မြန်ပြန်နော်

ဝေရဲ့ ...
‘ဆွေ’

အာန်း (၄)

ကျွန်တော်၏လောကမှာ မိတ်ဆွေ သိသည့်အတိုင်းပင် ဘိလိယက်
နှင့် ဘားနှင့် ရုပ်ရှင်နှင့်သာ ကျင်လည်ခဲ့ရာ၊ ယခုခါ တစ်ကြိမ်မျှ မတွေ့ဖူးသေး
သော ဝေတစ်ယောက် ကောက်၍ရခြင်းဖြင့် ကျွန်တော့်ဘဝသည် နွေရှုခင်းမှ
မိုးဦးကျလိုက်သကဲ့သို့ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲလာလေ၏။

ချိန်ရာသီမှာလည်း ယင်းအကြိုက်ပင်ဖြစ်ပေရာ၊ ပိတောက်ပန်းတို့ သုံး
ခါလန်းပြီး၍ ဆုံးခန်းသို့ တိုင်ခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော့်ခြံအတွင်းရှိ လက်ယာယွန်းက
ချယ်ရီပင်မှာပွင့်ဦးတွေ ညောင်း၍နှောင်းကျန်များသာ ရှိတော့သည်။ လက်ဝဲ
ဖက်ကစိန်ပန်းကြီးကား ယခုမှ ပင်လုံးကျွတ် လျှမ်းလျှမ်းနီစဖြစ်သတည်း။

ကဆုန်မိုးသေး၊ မြက်သားမွေးပြီ။ မြစ်ထဲက ငါးတို့ကား လင်မယား
ညားပြီး၍ ဥများ ကိုယ်စီနှင့် ရှိကြပြီ။ ဖားတို့ကား တအောက်အောက်တအတ်
အတ်နှင့် မိုးခေါ်ကြတုန်း၊ မိုးရွာမှ သူတို့က တွင်းကထွက်ကာမင်္ဂလာဆောင်
ကြရမည်။ ဤအခါ၌ မနုဿလူသားတို့သည် ညဉ့်အချိန်မီးရှူးမီးတိုင်များနှင့်
လယ်ထဲသို့ထွက်ကာ ဖားသတို့သမီးနှင့် ဖားသတို့သားတို့အား ခါးဆစ်ကို
ဝါးရင်းဒုတ်နှင့်ပူဇော်၍ အိမ်သို့ပင့်ဆောင်လာ၏။ မီးဖိုချောင်ထဲရောက်သော
အခါ၌ ပထမ မီးလှုံစေ၍၊ ဒုတိယ ရေမိုးချိုးပြီး သကာလ၊ တတိယ ကိုယ်
အင်္ဂါတို့ကို ခုတ်ပိုင်းပြီး 'ကိုင်း ဖားဇနီးမောင်နှံ ရာသက်ပန်တို့ ငှက်ဖြစ်
လည်းတစ်ကိုင်းတည်းနား၊ ဆင်ဖြစ်လည်းတစ်ကျွန်းတည်းစားဆိုတဲ့အတိုင်း

ဟင်းဖြစ်လည်း တစ်အိုးတည်းသွားကြရောလဟယ်' ဟုဆိုကာ ငရုပ်ကြက် သွန်ဆီဆား လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းများနှင့် မီးဖိုပေါ်တင်လိုက်လေသတည်း။

ချခါနီး ... ဇီယာရွက်ကလေး အုပ်လိုက်တော့ တယ်မွေး။

အလို... ဘယ်နှယ်... တောနေတုန်းက မိုးဦးကျ ဖားသားစားရတာ သွားတွေမိနေပါလိမ့်။ အခု ကိုယ့်မှာ ချစ်သူရှိနေတာ မိုးကလေးညှိလာ တော့ လွမ်းရမယ်မဟုတ်လား။ ဒါမှ သဘာဝကျတယ်လို့ ဆိုကြမယ် မဟုတ် လား ...။

ဟုတ်ကဲ့ ... လွမ်းပါတော့မယ်ခင်ဗျာ။ အခုန မေ့နေလို့ မလွမ်းမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ။

အဟမ်း ... အဟမ်း ... လွမ်းတော့မယ်ဆိုတာ ဘယ်ကစလွမ်းပါ့။ ဪ ... သိပြီ။

ကျွန်တော့်မှာ ဝေကလေးဆီ စာပြန်ကတည်းက ရှစ်ခွင်တိုင်း မှိုမှိုင်း ဆို၊ ပြိုပြိုပြက်ပြက်၊ မိုးသားတွေတက်ပြီး တစ်စက်စက်ရွာပြီဆိုမှဖြင့် 'မိုးကလေးတဖွဲဖွဲရွာတော့ ပျိုပျိုမေကို သတိရတယ်၊ ဟဲ့ဟယ်...ဟဲ့..ဟယ်' ဟူသော မိုးဦးကျ အလွမ်းသီချင်းကို သီဆိုမိကာ ကုလားလေးလို ဖင်လိမ်၍ ကမိမတတ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ပြီး...သူ့ဓာတ်ပုံကလေးကိုကြည့်ကာ တတမ်း တမ်းတသသ နှမ်းနှမ်းလျလျ မချမ်းမချမ်းမမြေမြေဘဲ ... အလွမ်းတကုထိပ် တင်အလွမ်းဘုရင်လို့သာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခေါ်လိုက်ချင်တော့တာပဲကရီ...။

အလို ... သူကလေးဆီက စာမလာ ဘယ်နှစ်ရက်တောင်ရှိသွားပလဲ၊ မှတ်ဘဲမှတ်မိတော့ပါဘူးလေ...။

ဪ ... စေ့စေ့တွေတော့ ရေးရေးပေါ်ဆိုတာလို....

စက္ကန့်တွေက မိနစ်ဖြစ် ...

မိနစ်တွေက နာရီဖြစ် ...

နာရီတွေက ဆွစ်ဇာလန်ပြည်က ဖြစ်ခဲ့တာပါလား၊ ဘုရား...၊ ဘု ရား ...

ဤကဲ့သို့ အကြီးအကျယ် ဆွေးနေစဉ်ဝယ် အိမ်ရှေ့သံတခါးမှ 'ချပ် ချပ် ပို့စမင်' ဟု ကြားရပြီးနောက် စာတစ်စောင်ကျလာသည်နှင့် ဝမ်းသာ အားရဖြင့်ကောက်ပြီး သုံးခါတိတိ နမ်းလိုက်မိပါသည်။ ထိုနောက် စာအိတ် ကို ဖောက်ကြည့်လိုက်သောအခါ၌ကား၊ ကိုယ့်နှာခေါင်းကို သင်တုန်းဓားနှင့်

လှီးပစ်ချင်ပါတော့၏။
အကြောင်းသော်ကား ...

ဆရာ ပပဝတီခင်ဗျား ...

လေးစားစွာဖြင့် အစီရင်ခံပါသည်။ ယခု ကျွန်တော်မှာ ဆရာ၏စာ
ပေကိုဖတ်ခြင်းဖြင့် စူးရှသော စာပေ၏ အာဟာရကြောင့် ကျန်းမာပကတိ
ချမ်းသာစွာရှိသွားပါပြီ။

အထူးအကြောင်းမှာ ဆရာအယူအဆနှင့် ပတ်သက်၍ ဆွေးနွေးလိုပါ
သောကြောင့် နက်ဖြန်ခါ ညစာထမင်းစားဖိတ်ခေါ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် တစ်
နေ့ခင်းလုံး အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးရန် နေ့လည် တစ်နာရီလောက်
ကို လာရောက်ချီးမြှင့်တော်မူပါ။ ဤအချိန်၌ ဆရာကိုခေါ်ရန် ကျွန်တော့်တူ
တင်ကိုကို ကားနှင့် လွှတ်လိုက်ပါမည်။

ကြိုတင်ကျေးဇူးတင်လျက် ...

ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာကျန်းမာ ချမ်းသာပါစေ၊

တိုင်းပြည်အတွက် ဆထက်တံပိုးတိုး၍ စာကောင်းပေမွန် ရေးနိုင်
ပါစေ...။

(ပုံ) ကျော်မင်း

ကျွန်တော်သည် သူ့စာရွက်ကို ဖျတ်ခနဲရိုက်လိုက်ပြီး ကျိန်ဆဲမိပါ
သည်။

‘သေခြင်းဆိုးကြီး၊ ဘာများရှည်ဦးမလို့ပါလိမ့်၊ ငါ့စာဖတ်ရတာနဲ့
ကျန်းမာသွားသတဲ့၊ သေသွား အအေးသား၊ တင်မောင်ကိုလည်း လွတ်လွတ်
လပ်လပ်ဖြစ်၊ သူ့ အမွေလည်းရ၊ သူလိုချင်တဲ့မိန်းမလည်း ယူပြီးရော... ငါ့ကို
ခုလို အပူလည်း ကပ်မှာမှုတ်ဘူး၊ ဒုက္ခလည်း ရှာမှာမှုတ်ဘူး’

ယင်းသည့်အခိုက်ဝယ် အိမ်ရှေ့မှ မော်တော်ကားရပ်သံကြားရပြီး
တင်မောင်ကို ရောက်လာကာ...

‘ဟေ့ကောင် ... ရယ်ဒီ’

ကျွန်တော်က ငေါက်ဆပ်ဆပ်ပင်...

“ဘာရယ်ဒီလဲ”

“ငါ့ဦးကြီးက မင့်ဖိတ်ထားတာလေ”

“ဒီမှာ စာရတယ်။ နက်ဖြန်ခါမှဆို”

“ဟ ... သူ ဒီစာ မနေ့ကရေးထားတာပဲ။ ဒီနေ့ဖြစ်ပြီပေါ့ကွ”

“ငါလခွီးမှပဲ”

သူ့လက်ပတ်နာရီကို မြောက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“လုပ်ကွာ ... တစ်နာရီနီးနေပြီ”

“ဟိုကျ ဟိုကောင်မလေးတွေပါ တွေ့နေရဦးမှာလား”

“မတွေ့ရပါဘူးကွ ... ဒီနေ့ နေ့ခင်း မင်းနဲ့သူနဲ့ နှစ်ယောက်ထဲ အခန်းထဲ ဆွေးနွေးမှာတဲ့...”

“ဘာတွေ ဆွေးနွေးမှာတဲ့လဲ”

“မင်းရေးတဲ့ စာအုပ်တွေပေါ့”

“ဘယ် ငါရေးတဲ့စာအုပ်လဲ”

“ဟို ပပဝတီ ဝတ္ထုတွေပေါ့ကွာ”

“ဟာ...ငါဒီစာအုပ်တွေ တစ်မျက်နှာလည်း ဖတ်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး...”

“မဖတ်ဘူးကောကွာ ... ရမ်းသန်းဖြန်းရုံပေါ့ကွ၊ ဒီလူကြီး ဘာနားလည်တာမှတ်လို့...”

သို့သော် ကျွန်တော် အသည်းထိတ်မိပါသည်။ စင်စစ် မိမိဘာမျှနားလည်တာမဟုတ်။ မပြောတတ်မဆိုတတ်နှင့် ကိုးယိုးကားယားဖြစ်၍ ဂျောက်ကျကာ အလိမ်ပေါ်သွားပါက ဒီလူကြီးရှေ့၌ သူတူအတွက်မို့ ဝန်ခံဖို့ အရေးမကြီးသော်လည်း၊ မာဂရက် ခင်သန်းမြင့်မှတစ်ဆင့် ကျွန်တော် ချစ်ကြိုးသွယ်နေသော တောင်ကြီးသူကလေးအတွက် ခက်တော့မည်။ ထို့ကြောင့် ရင်လေးကား ...

“ဟေ့ ... ငါ နေမကောင်းဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါကွာ”

“ဟာ ... ဘယ်ဖြစ်မလဲကွာ...၊ မင်း ... ဒီနေ့ ငါ့အတွက်အစွမ်းကုန် ဆောင်ရွက်ဖို့ အချိန်ရောက်နေပြီကွ...”

“ဘာဆောင်ရွက်ရမှာလဲ”

“ဟိုလေကွာ ငါ့ကိစ္စ ပြောတော့ကွာ ... ငါ့ဦးကြီးက မင့်ကို အင်မတန် ကြည်ညိုနေပြီ မင့်စကားနားထောင်တော့မှာပဲ...”

“ဟာ ... ငါ သူနဲ့ ဆွေးနွေးရမှာ ကြောက်တယ်ကွ”

“ဟ ... အဲဒါမှ ပွိုင့်ကွ ... အကြောင်းက လူတန်းစားမခွဲဖို့ဘဲ၊ ဒီ သဘောတရားကို သူက ဟိုစာအုပ်တွေဖတ်ပြီးကျနေတာပဲ၊ မင်းက အသာ ကလေးပြောလိုက်ရုံပဲ”

“ဘာပြောရမှာလဲ”

“ငါနဲ့ကောင်မလေးနဲ့ ပေးစားဖို့ပေါ့ကွ”

“မင့်ဟာမင်း ပြောပါလားကွာ...”

“တယ်... ငါပြောမကောင်းလို့ မင်းပြောဖို့ဖြစ်အောင် ငါက အသင့်စီမံ ထားတာကွ၊ မင့်အဖို့က ဘာမှ ခက်တာမဟုတ်ပါဘူးကွာ ... အဓိပ္ပာယ်က ငါစိုက်ထားတဲ့ ဥယျာဉ်ထဲကအသီး ငှါကို ခူးပေးရုံကလေးပဲ၊ ဒါလောက်မှ မင်း ငါ့အတွက် ဆောင်ရွက်မပေးချင်ဘူးလား”

“မပေးချင်ဘူးကွာ”

“ဒါနဲ့ မင်းကိုယ်မင်း သူငယ်ချင်းကောင်းဆို”

“မဆိုပါဘူးကွာ ”

“ဒီမှာ အေးဆွေ”

“ဘာလဲ”

ဒီကောင် ကျွန်တော့် ခူးနှစ်လုံးကို ကိုင်ကာ...

“လာပါကွာ... ငါက မင်းနေ့ခင်းမှာ ဘီယာအအေးစိမ် သောက်တတ် တယ်ဆိုလို့၊ အဘိုးကြီးက အခု မင်းကြိုက်တတ်တဲ့ တီတံဆိပ် ဘီယာတစ် ဒါဇင် ဖရစ်ဂျစ်ဒယ်ထဲ ထည့်ထားတယ်ကွ”

“ဒါငါ့အိမ်မှာလဲ ငါသောက်နေတာပဲကွာ”

“မဟုတ်ဘူးကွာ ... မင်း ငါ့အတွက်လာပါကွာ”

“မလာနိုင်ဘူးကွာ ... ပြတ်ပြတ်ပဲ။ မလာဘူးဆို... မလာဘူး”

“ဟေ့ ... ဒီမှာအေးဆွေ”

“ဘာလဲ”

“မင်းနဲ့ ငါနဲ့ဟာ ... ကျောင်း”

“ကဲ.... ဟေ့ ... တော်တော့... တင်မောင်ကို”

ဤနေရာကား ကျွန်တော့်ထုံးစံအတိုင်း လက်လျှော့လိုက်ကာ ...
နောက်ဖက်မျက်နှာလှည့်ပြီး ...

“ပေါ်အူးရေ”